

פבא דעסוק בדימודי פוראפ, מונחים בפני מנות ספרי פלכב - מש"ס בבל' וירושלמי, תוספתא ודריש, אנונים וראשונים - וצד לשו"ת, מפרשים וליקוטים של פארוונים - וצל כל פרט ופרט בפלכב קיימות כמה דעות ותי"ת תי"ם של פירושים - ומבלי לפבין את דרכי תורה שבצ"פ וכל"פ פוראפ דל קיימת שום אפשרות לפצי לפלכב לפעשה:

איילו ספרים פם קבלה מסיני - איילו ספרים מכילים את חוות דעתם פאישים של מחבריפם בלכד?
למי פותר לחלוק על מי - ואיך קובעים את הפלכב במקום שקיימת מחלוקת?
פאפעש, חומרא' מפי' מתי ולמה יש לן לפנפי' בצלמנן חומרות ופידורים?
באיזו תנאים יש מקום לפקד - וצל מי יש לסמוך בשעת פדחק?
ובכן, כאשר אנו גשים לעסק פוראפ עלינו לפקדיש זמן דרכישת יסודות אליו.
כפקדמה כלל פאנו של פלכב, חשוב לפבין את פחשיבות כלל פרט קאן בפלכב - ופלוורק דקדקן במצוות - ע"פ דברי הפפרים פקדושים בלפע לפכרן ואנושן של פמצוות-

ד' דרשות פר"ן פדרוש פאשירי, כי פאנוש מלך צלמנ... מלך צלמותה'

אין פאנוש בא כנקמת ד' באדם, אדל א פפמליאות של חכא פיא שגורמת לענושים.

ה' פקדמת פחפ"י חיים לעפר שמירת פלשון, נראפ... ציין פס'

מקביל למורכבות כל אבר שבגוף וזרכיו פמיוחדים, יש גם את פלרכים פמיוחדים של כל חלק מפנשמה ופקדוק בזפ פוא דל פחות מאשר פקדוק בלרכי בגוף.

וצתה נחזור לענון פפוראפ - פפדרת חוקי פפע פרוחניים של חלקי נשמותינו-

א. מה קבלה משה מסיני

שנות כ"ד, י"ב

פפסוק טעון ביאור - לפי מה שכתוב כאן קבלה משרע"ה:

- א. את פלחות
- ב. את פתורה'
- ג. את פמצוות'
- ד. וכל זפ (או אחד מהם) פי"פ בכתב (אשר כתבתי')
- ה. ומה שנתן למשרע"ה נתן, לפורות' - מדריך שימוש עם פפדרות ברורות של כל מה שנצטוו בו.

ואי"כ - בודאי דל מדובר על עשרת פדברות בלכד ואפילו דל על תורה שבכתב בלכד שפרי גס בתורה שבכתב ישנן פרבה מצוות חסרות ביאור - אפפות' מפי'. פרי ע"פ פדרי' מפי' איך שוחטים? איילו מצשים פם בכלל איסור מלכאכב בשבת? (ופרי פמחלל שבת נידון למות - ובתורה שבכתב אין פפדרה מדוייקת עלושה, מלכאכב!)

ד' ברכות פי' ע"א, ואו"ר לוי בר חנא אומר ר"ש בן לקיש מצינו דכתיב ואתנה... מסיני'

פנא' דרשה מפפסוק שכל התורה כולה - כולל תורה שבצעל פפ ניתנה מסיני (מה שפנא' אומרת שתורה שבכתב ניתנה למשרע"ה גס דברי פנביאים לכאורה אין פכוונג לחמשה חומשי תורה ולספרי פנביאים מנא - פאם "יתכן שמה רבינו ידע על חכא מי מריבה ובכל זאת פכפ את פסלע! ואיך שלח את פמרגלים אס ידע שבצעלל לל יכנסו לארץ? אדל שבסיני קבלה משה רבינו את כל פייסודות פכלולים בדברי התורה ופנביאים אכל דל את נוסחאות פמקראות.)

ה' רש"י שנות כ"ד, י"ב ד"ה את לחות פאבן

על דרך פפשה אנו מוכרחים לפרש את פפסוק כך: ואתנה לך את לחות פאבן (שנן) ואת התורה ופמל"פ פכלולות בעשרת פדברות שכתבתי על פלחות - שמלתן (של התורה ופמל"פ) לפורות' - לפדריך את פאם, ורבי סעדי"פ אנון בספר פמצוות שלו סידיך את כל פתרי"ע מצוות על פי עשרת פדברות.

ה' מדרש רבה שנות פרשה מ"א, וכי כל התורה ... דדבר אתו'

מה רבינו קבל את פכללים מהם ויציאים כל פרטי פפלכות.

ה' פקדמת פרחב"ס לפירוש פמשניות (סדר זרעים), דע ... ואנונה', וכן אמרו ... נדרשת בהס'

לפי פרחב"ס קבלה משה את פפדרתה של כל מל"פ ומל"פ, וגם פי"ע מדות שפן פכללים שעל ידיהם אפשר לפוטי' את כל פפלכות מתורה שבכתב - שבנוסף לזפ שנחסרו פמצוות למשרע"ה על פה, נכללו כל פרטי פפלכות בתורה שבכתב (שניתן למשה פארכים שפיו במדבר) - וכל פלכב ששתכחה פוטי' פחכאים מתורה שבכתב דרך פי"ע מדות.

ה' מ"ב פ"ה ע"ב, שנים ירחנאפ ... אבינה לעאחריתם'

פכח לפוטי' פלכות דרך פי"ע מדות נמאר עם כלות תקופת פאמוראים.

9' פקדמת פראמב"ס ע"ז פחזקה, גס יתבאר נפס (חכמי פאשנא ופארא) ... ע"ז פשלוס'

גס מלוות דרבנא שניאוינ ע"י פחכאים פפס נתחייבנא לשארן מדין לאו תסור, ומסיוס פתלמוד ופלאכא אין לב"ד אונתו כת. ונמנא שכל נפס שכתוב בנא' או שקבלו מנשה רבינא, או שחידשו ע"י פ"ט מדות שפן מסני, או שזכרו פחכאים ע"י פ"י מסני שיזכרו זכרות, ואין לסור מפארא ימין ושמאל.

10' פירושלמי חגיגה פ"ק א' פ"ב ח' נקרא משנה ... פ"ה לפנינא

דבר פירושלמי לכאורה סותרים לכ"כ נפס שראוינא, ובאמת קבל משה פכ"ט.

11' מגילת י"ט ע"ב, ויאר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן נא' דכתיב ועליוס ... סופרים ורש"י

לכאורה גס מבדיל מוכח כן.

12' פקדמת פתוספות יוס אב פירושא על פאשנות, וא"ל תשיבנא ... אמת'

משה רבינא ראו בנבואה כל חידושי תורה שצתידיס לפתחדש, אב"ל אינא חלק מפאסורה על תושב"פ.

13' פאנחות כ"ט ע"ב, ויאר רב יודא ויאר רב בשעה שע"ה ... נתייבא דעתו

מפדברים שראו משה רבינא בנבואה פ"י ענינא שלא פבין - ובכ"ל נפס שצתי לפתחדש בפנת דבר' משה ע"י דורות שיבאו אחריו (לכל פפחות ע"י חכמי פאשנא).

דרשות הר"ן

פ"בנו גסיכ כו דאיכו ניינוני

כי פונש מצד עצמי אינו

דבר משיב"ה יי, שאלו היה בן לא הזהיר התורה עליו, כמו שכתוב יי: לא תקים ולא חמוד את בני עמך, כי התורה לא תמנע הפולות הטובות אבל תציה בעשייתם, ומאמר מנקה הנקמה אנו יבילים ללמוד שאינה משוכחת מצד עצמה ימה שיתאר השיי עליה באמרו יי: אל קנא וניכא. אינו התאר בה מצד הנקמה בעצמה, אבל מצד הטיב הנמשך ספנה, ולפיכך אמרי רז"ל יי שאין דבר דע ירד מלמעלה, שאי אפשר שמי שהוא הטוב הנמור ומקור הטובות כלם, ימשך ממנו דע בעצם. אבל כל מה שנמשך ממנו יבא לחכמית טוב, ולכן כל מה שיעניש השיי האדם בעולם הזה הוא על זה הדרך. אב להיטיר החוטא בעצמו שיטיב מזרבו הרעה, ואם אינו מקבל הישרה יישר אחרים שלא יהיו רעים בסוף.

אבל פונשי העולם הבא אי אפשר שיהיה זה, לפי הל' הדרן. כי הנפש לא מקבל עור עם הישרה אחרת, אבל על הפנין שלילת כישנפרדה מהגוף תעאר לעולם, וכו' אי אפשר שיהיה המכין בעונש שהוא להיטיר אחרים, כי פונש הוא נעלם לממרי (מדינת) המבין העולם הזה, ואינו נראה להב' כלל, ואם כן אחר שאין הפונש דבר טוב אצל השיי ימכין בעצמה בצורך ליהר, כי פונשים הם ענין טבעי משייכ לנפש מצד עצמותה

למדנו שכל הפעולות כולן על כל פרטיהן נתנו למרצה מסיני וגם נתנו דלמוד מתורה שבכתב - ואיכ
לשאלת השאלה איך בכלל שייך שחלקן פתלים ופאמוראים בפעולה?

מחלוקת

1 'חגיגה ד' ט"ז סוף ע"א משנה, יוסי בן יעזר ... ורש"י

דפי רש"י ד מחלוקת זו לא פיתה שום מחלוקת בפירוש הפעולות של תורה שב"ע

2 'תוס' שם ד"ה יוסי בן יעזר ... דב' כתות'

ריבוי מחלוקת אירע בימי תלמידי ר' אלעזר ור' שמעון (סוף תקופת בית שני - ימי מלחמת אחים כמבואר באגדת
פרק פנצקין)

3 'סנהדרין ד' פ"ח ע"ב, תנא אמר רבי יוסי ... כשתי תורות'

פנא מסביר איך נפלח מחלוקת במסורת - פתלמידי, דלא שמו כל זרין שלכא פסריחו את
רבותיהם בשאלות כדי לפעל לפעל ברורה של יסודות הפעולות.

פראמ"ם פסביר את פדברים באופן שונה ק"ת -

4 'פקדנות פראמ"ם לפירוש פמשניות סדר זרעים, וכאשר מת ע"ה ... לפקות'

דפי פראמ"ם תמיד פיו מחלוקת בפעולות שלכא קבלו במסורה, וקבאו את הפעולה על פי רוב

5 'שם פראמ"ם בקטע פמתחיל פחלק פשלישי, אבל מי שיחשוב ... פאיקר במלות'

מאדמס דלא נפלח מחלוקת בפעולה משה מסיני - שיכת פראמ"ם פיא שכל הפעולה שפיתה לפס בקבלה
משה רבינו לשאר ברורה בלי מחלוקת, אבל הפעולות שלכא פלתיחו לקבל דרך פמסורה ופיו זריכים
לפוליא מתורה שבכתב דרך פ"ט מדות - באלו תמיד פיו מחלוקת איך לפשתמש ב"ט מדות, ופיו
קובעים את הפעולה ע"פ רוב דף פמשנה בחגיגה אשר דור אחר דור פנשיאו אוב ב"ד חלקו זע"ז ודא
פ" ביכולתם לקבוע, ובימי תלמידי ר' אלעזר ור' שמעון נתברו מחלוקות מביי שתיקבא הפעולה.

6 'ש"ת חות יאיר סי' ק"ב, דודאי שייך ... פרוכות'

בחות יאיר פאריך לפוכיח שלפי שאר פראשנים נחלקו חז"ל עס בפעולה משה מסיני

ואיכ לשאלת השאלה - איך נצא מפי פאמת, ואפי' כשהפעולה נקבצת ע" רבים אולי טאו?

7 'חגיגה ט' ע"ב, ואף פוא פתח ודרש ... פרוצה אחד, בעלי אסופות ... מכשירין, ורש"י

דפי רש"י פנא באפ לפרטיע אומנו שבידינו למלוא את פאמת ע"י שכלנו

8 'דרשות פרי"ן פדרוש פשביעי, פואמר אזו ... או לפפכו'

פרי"ן חולק על פי רש"י פנא וסובר שפרצה אחד נתנו ר"ד שכל פדעות נתנו מסיני ואיך פפרוב יקבא
פיא הפעולה שכל פזרה חכמתו יתברך (פונסח, שיסכחו לפמות' ז"ע לפיטחו שלכא פולתיחו לקבל דרך פמסורה ופיו זריכים
ז"ל שם דפי פרי"ן ישנה פמת אחת בשלמיס ובכל פזאת נתנו כל פדעות מסיני - ולכאורה פדברי טאנים
פיאור)

9 'ב"מ ד' נ"ט סוף ע"א, תמן פתם ... נלחוני בני'

לכאורה כאן פפורש שרק דצה פמת בלדז פיא אמיתית (וכרש"י) אלכא פפתורה פזרה פאין קובעים
מפי פאמת ע"י נבואה (ול"ע - מנה פאמת פזרה פתורה כן)

10 'פירושין ד' י"ט ע"ב, או"ר אבא אמר שמואל שלש שנים ... פדרי ב"ש דפדריפין'

כאן פמכו על בת קול שפעולה כ"פ - ולכאורה יש כאן פתיחה לפנא ב"מ

11 'תוס' פירושין ד' ו' ע"ב ד"ה כן לפאחר בת קול ... פריפי טפ'

דפי פתיחה פראשון פתוס' פבת קול ב"מ לפנא פ" נאמן, אבל לו פ"ה ברור לפנ איך הפעולה בשמיס
אין ספק פפיינ חייבים לפתנפג כן (רק ז"ע אין פפרשו פתוס' את פדרי פנא ב"מ, דלא בשמיס...)
לפי פשני פתוס' מלפנת פכתוב פאין בת קול קובע כנלז פרוב אבל בת קול קבא לפס שרוב פנן
עדי' מרוב פריפות.

ואיך פפי', מוכח מנא ב"מ שיש פמת אחת בשמיס, וע"כ עס פרי"ן מודה לפנ (ודייקן כן מלשונן -
לפי' #8) אלכא שפעולה כאן בארץ נקבצת ע"י רוב ומחילא ייתכן ונפסוק שלכא כפי פאמת - פנא ס"כ
לרי"ן שכל פאפשיית נתנו מסיני שפרי' יכול לפיות שנפסוק פאמת מן ופוליא את פנא פפירושו בחגיגה
(מרוצה אחד) ולרש"י רק אחת מן נתנה מסיני, אבל עדיין קשה איך פפרש רש"י את פדרי פנא
פפירושין על ב"ה ע.א. ואלו פדרי אלוקים חייס'?

12 'רש"י פתובות ד' נ"ז ע"א ד"ה פא קמ"ט, כי פליגי תרי פאמוראי פדין...'

רש"י פירש שפסודם של פדריס ב' פסברות אמיתיות אלכא שלמאשה בכל פקרה חייבים לפנ אינז
סברא יותר מתאימה - יש רק פמת אחת לפכא פקרה, ובידינו פבררו, ואלו ואלו שייך רק על פסברא
- דלא על פסק הפעולה.

וויכוח עסם דפי רש"י וגם דפי פרי"ן ישנה רק פמת אחת בלדז, אלכא פלרש"י (ולפתיחה פראשון פתוס')
אין לפכא פשראם איך פבררו חז"ל מנא ע"ה ומתן פסברא וקביצת הפעולה ע"י רוב ומקיים פשונו אפ
פאמת, ולרי"ן פזרה פמתו יתברך שפאמת בארץ נקבצת ע"י רוב.

למדען את שיטת רש"י שבמחלוקות תנאים ואמוראים שתי הסברות פן אמיתיות אבל בכל מקרה ומקרה אחת מן יותר מתאימה ופיא פאמת לאותה מקרה, וקובעים את הפלכה כרבים בתקופ שכוונ אל פאמת.
ראינו גם את שיטת הר"ן שלפי פאמת רק דצה אחת לודקת, אבל פאמת לפלכה תלוי-פ בפסק הפלכה של בני אדם - ולכן נתנו כל הסברות מסיני. אלא שיש מקום לשאול - וכי נתנו שקרים בסיני בעל עשתידיס בני אדם לעשות?

ונפ, פיסוד שכל הדעות במחלוקות נתנו מסיני מובא בכמה מקומות:

¹³ חידושי פריטב"א עירובין דף י"ג ע"ב ד"ה אלו ואלו

פריטב"א בשם פירפתיס פ"י כן בדברי פגא, אלו ואלו...

¹⁴ עזיות פרק א' משנה ה' ופירוש תוספות ע"ה

¹⁵ מדרש תפילים מזמור י"ב פסוק ז', א"ר ינאי ... רבו פמספריס ספור'

¹⁶ פירוש מני סנהדרין פרק ד' הפלכה ה', מה טעם...

ועיין לא מניין פסבר למה שנתנו גם הדעות שניין אמיתיות - ובסוף דברי פריטב"א פזכיר שיש למה ד-

¹⁷ פקדמה לספר ים של פלמה לנס' ב"ק, ושלכא לתמוה ... בהשותם יחד'

¹⁸ פקדמה לספר של"ה, עזי יש ע' ... ופולק למקום אחד'

¹⁹ פקדמה לספר באר שבע, וכבר פאיר ... פתדבקותה', וכל חידוש ... פואו'

אמיתיות פתורה בכלעל פיא פאמת, אבל כל נשמה קולטת מהט אחד מתוק כעליות פאמת בעלד כפ' פרש - ומחילא אי אפער שלכא תפינ מחלוקות.

ובכל זאת, קיימת אמת אחת כוללת בעלעל - וזו פיתה פאמת שהבת קול' פכריז עליה ב"מ, אבל אין משעיחין בבת קול אלא קובעים את הפלכה אחרי פריב ואצי"פ שלכא כוונ אל פאמת פכוללת.

וא"כ - לפי פרי"ן, כל זך במחלוקת כוונע לכפ"פ לחלק מפאמת פכוללת ופלכה בארף חייבת לפקבע ע"י רוב, אבל בשמים ברור מפי פאמת פכוללת.

²⁰ פקדמה לספר שו"ת אגרות משה חלק או"ח א'

ר' משה כנראה פסק כשיטת רש"י שבכל מחלוקת פפלכה ישנה אמת אחת בעלד וכל שאר הדעות - למרות שסברותיהן נכונות - בכל זאת בנעל למקרה עליו דע לא כוונ אל פאמת, ומחילא יש תמיד לחשוש מא אונתו אציס ומלוותיו אינ מלוות ואנ נכשלים בעבירות שלכא ביוציס - אלא שפלכה מחייבת אותנו לפתנע ע"פ פבנתנו בתורה - ובתנאי שכוונתנו אק ורק למחילא את פאמת - ואז אפילו אם לא פללחנו למחילא את פאמת נקבל שכר על שיענע למחילא את פאמת ועיני כפי פבנתנו.

סיכום פני:
לפי רש"י, בכל מחלוקת שמניין בחז"ל שתי הסברות אמיתיות ובכל מקרה ומקרה אחת מן נלחת פפחלט ופמתנע ע"פ פסברא פשני", אצה -אויק למעשה נע איו סברא פיא פנכונע במקרה פנידון? באפ פתורה פפלכה פשימוש בבת קול למסרה זו אקבעה שדעת פריב (אחרי שנשא ונתנו בענין) מן פסתם מכוונת אל פאמת (וכמותו פסק ר' משה).

אילו לפי פרי"ן (וכמותו משנע פברבה ספריס שראינו) ישנה אמת אחת כוללת בשמים אבל כל פודי קבל רק חלק ממנה ועליו לפתנע כפי פבנתו שפיא חלקו בתורה - ובשאלה פנעצת לכעל ישראל חייבים אנן לפתנע ע"פ רוב.

⁶ דולאי סיד
מכתב בלוי' יולא כדברי רמב"ם והוא הלכה הנכונה כמנהג
במקום על מנת הסברה חלילה רק מנעו חלק במחלוקת סדומית

⁸ ואמר עדיין כפלי אסופת אלו היסודי המגים שיוצבין אסופה אסופה
ועלמין כמורה הללו כממאק הללו כמחריף הללו כמפלין הללו כמשורין הללו
איסורי הללו כמחריף שבא האמר האיל הללי כממאין הללי וכו' האך אבו
לפד חרה פקחה חיל נהבו כדעיה אחו כרם כרמם אחז אהרן למה ארון כל
המעשים ביה אי איה וכו' שנאמר: וידבר איהם את כל הדברים האלה
לאמר ורשע בית כל לומר שאפילו רבדי מי שיא דגין אל האמה זה הכר ביתו
במנו.

זה הענין צריך עיון: איך נאמר ששני סוגי המחלוקת נאמרו למה שכן
דבוייה הנה שפאי והלל נחלקו: שפאי איהב סקב חלה ודלל אומר מקבילים...
באמת שאחד משני הדעות הוא דעת אמתית והשני הפסול איך נאמר שישן שני
השם חב' בלתי אמת? אבל הענין כן הוא שדברי ר' יוחנן שכל התורה סתומה
ופלא מה נדרשה לששה: כמו שאמר במסכת: איך רבי יהושע בר אבא אמר ר' יוחנן
יחנני מאי דתנביי יעיינתם במד' הדברים: פירו' שהאמר הקב"ה יאמרה וקדוקי
חרה ידקדוקי ספרים ומה שסופרים עתידים לדרוש ומאי נהו ספרא סגור.
הקב"ה סופרים הם המחלוקת והלוי' המפורסם שבין הכלל והפרט: וכלן לסדום
משה מפי הנביאה: כמא אהרנה כי מלכות ישראלת וסלוקת כפרט אבר מה לו כלל
אמר כי יודע האמת והוא אינו רבים להטות וכן לא הסוד מי הורה אבר
יטור זה ושררבו המחלוקת בין החכמים אם היה יחיד אבר רבים הם קובעים
הלכה כדברי הפרטים: אם רבים אצל רבים אי יחיד אצל יחיד: כפי הנראה
להכפי חזון ההוא: כמבד נבחרה ההלכה להם לאמר: ומה אל הפרטים חללים
אי אל העובט אשר יהיה בימים ההם: וכן לא הסוד נהי' הרב שנענו ישיבת לחבני
דדירות להבדיל במחלוקת החכמים כפי הנראה להם: ואף אם יהיו הקדמונים מהם
נדילים כרב ודקים מהם ונצטוו לילך אחר המכונה זה שיצטייר לאמת או
לדעתו.

¹⁶ כר בעיני דבר ה' אל משה אבר לפד רבנו של
עולם הדועני האך הוא ההלכה אמר לי ארתי
רבים להפיק רבו המוכים וכו' רבו המחיצות: ורבו
כר שתהא תמיד נדעשת מרם פנים שפא ימי'ם
פנים כהוי פנין והללו: וכן הוא איצ' אמרת
ה' אפלות פהרות כפי צורך בעליל לארץ סהקן
שבעתים ואוכל משאיתם אהבתי:

¹³ וירדשו
אוי
הירושלמי
סם אלי אלו דברי אלהים ודום שאלו רבו ערפה יל האך
אפשר שהיו אלו דברי אלהים ודום זה אומר זה
שהד וחזרו כי כשעלה משה למרום לקבל החזרה הראו לו על
כל דבר ודבר היו פנים לאיסור ימי'ם פנים לדתו ישאל
להקב"ה על זה ואמר שהיא זה סוד להכפי ישראל שכלל דור
דור יהיה יתנה כמותם חכך הוא לפי הדתו חזקן האמת
יש בעיני סוד בדברי:

¹⁵ מודע
סופי וכו'
תולדים
א"כ ימי לא ידעו רבנו ר' יוחנן
אלו כל רבוי שיהא המורה אינו לשינה היה איצ' מרם פנים שהד ורם פנים שפא
אמר למה רבנו של עולם ע"י סודו נעמד על בחירה של הלכה אלו נאמר כיון ארתי רבים
להפיק רבו הממאין שפא רבו הממאין שהד

17 וצלא לחברה על מחלקתם בחוק הישנים. שזה צפוא זה
 טענה. זה איננו זה סוד. זה פסל זה מבטל. זה פסל זה מיינס. זה בחוק זה מקום. זה תעום לים שנים. ודראשנים אפילו
 ככה קל לא היו משגיחים (יהי גם פסל. רובם דברי אלקים חיים. אפילו קבל כל חי מפי הנבואה. וכפי משה, האף שלא יא דברי
 מפי משה לעולם, להחיש שני רבנים בנפש אחר. אפילו בן חסד החכם לזכר אישוד הישן, שאף בן חסד שדמיא משכל הפעל,
 איננו נתקללו ל' בששלות שנות השלישיות. לכן יחי שפא אפילו כפי חסד הנבואה קבלה רלבה למשה סתיו. אף שלא צירי
 כנישת שכלו להיות רבנה. לז' צד הקבלה אינו מפי איש. הטקטורים בתנו כמס לרס, לז' שכל הנשנים היו ברה סיה, וקטלו דין
 מ"ס ציטוה. דין שבעה פקטום שבעה. כונקן שבעתים. ודין הקלות אשר שטעו עם ראו. וכל האהל יראים את הקלות תי היעית
 ובחולקת בנתי. כל איד ראה חך צטור של לז' השגת. קבל מפי כח (נשמה עליוט) (נשמה העליונה). לזכר קלייד. או
 פלייתנה, זה חוק בדי עד שטעו עין לשהו. והעני עין לקבה השערין לספא. השליש האבנעית. היקן בן הקציה רובל אפה
 ודין.

ולכן אכר רבנס. שאר שדברי רבנס ואמורים טולם דברי אלהים חיים, אפילו בחולקתם קל יחמי בהשאתם זה.

18 תולדות ארם שני לוחות הברית ביה חברה

(י) ובחגיגה פרק קמא (ג.ו.) בעלי אסופות,
 אלו חלכירי חכמים שיושבים
 אסופות אסופות תעוסקין בתורה, הללו סטמאין
 והללו מטהרין, הללו אומרין והללו מתירין,
 הללו פוסלין ודללו מכשירין, שפא יאמי הארם
 הואיל דללי סטמאין והללו מטרדין, הללו
 אוסרין והללו מתירין, הללו פוסלין והללו
 מכשירין, האין אני למר יורה מעתה. חלמוד
 לומר ניתנו מדוער אחר, בולן אל אחד נתני
 ופרנס אחד אמרן מפי ארון כל הטעשים בידן
 הוא, שנאמר וירבו אלוהים את כל הדברים
 האלה לאמר, אף אתה עשה אונך כאצרכסת
 וקנה לך לב לשמיע דברי המטמאין ודברי
 המטהרין, דברי האוסרין ודברי הסחירין, דברי
 הפוסלין ודברי המכשירין. הנה העידו עליהם
 השלום, כי כל חלוקי הדעות והסברות
 הסותרות זו את זו אל אחר נותן ופרנס אחד
 אמרן, וזה הדבר רחוק מאד משכל האנושי,
 נמצע בחיקו להולמו אם לא ילוח אלע דרך זה
 סלילה, דרך ישכון אור האמת.

(יא) ועבודת הקודש פרק ביג מחלק
 התכלית כחב זה
 לשוננו; והוא כי המקור ההיא הנובצ חמיר בו
 צנים ואחור, וממנו השוניים וההפוכים, והפנים
 המתהפכים והמשתנים לטמא וטהור לאסור
 ולמותי לפסול ולכשר כידוע לחכמי לב, והקול
 הגדול אשר לא יסף נסשן מהמקור ובא ממנו,
 תכלל סכל הפנים המשתנים, כי אין חסרון כל,
 ובגדל יתחק הקול ההיא היו רוברים
 פחהפכים סכל צד זה לעומת זה. וכל אחד
 סתוביאים והחכסים קבל את שלו, זה קבל טמא
 חד טהור, כפי מקום עמידתו וקבולו, והכל בא
 סמקים אחר והילך למקום אחר.

(ז) עיני ים לי לנלות סהוד קרוב לעני זה,
 להבין כל יבוי החכמים הם דברי
 אלהים חיים, ביה יחבונן מאמרם ויל
 בעירובין פרק קמא (ג.ו.) אמר ר' אבא אמר ר'
 שמיאל; שלוש שנים נחלקו ביה שפא יבית
 הלל, הללו אסרו הלכה כסרתי והללו אמרו
 הלכה כסותני, יצחר ביה קול האמרה להם; אלו
 יאלי דברי אלהים חיים הב ורלבה ככיה הלל.
 והדיטביא ויל כחב בחירושי; ושאלו רבני
 צרפת זיל, האין אפשר שידיו שניהם דברי
 אלהים חיים, וזה אוסר חה סחיר. ויחירצו כי
 בשעלה משה לסרום לקבל תורה הראו לי על
 כל דבר דבר מיט פנים לאיסור ומיט פנים
 לזיתו, ושאל להקביה על דו, יאמר שיהא זה
 מסור לחכמי האסח הישראל שבכל דו חוה
 ייחיה ההכרעה כמותם. ונכון הוא לפי הדוש,
 ובורך האמת יש טעם בדבר, עד כאן.

(ט) ואנני אומר, אילו היה אפשר להעמיד
 דברי שניהם, הנה יצדק אמרם אלו
 ואלו הם דברי אלהים חיים, ואמנם יצדק זה
 בטעשה פילגש בגבעה בניסין פרק קמא (ג.ו.)
 אביהר בני כך אוסר, יונתן בני כך אוסר, איל
 חס ושלים רמי איבא ספיקא קמי קביה, איל
 אלו ואלו דברי אלהים חיים, לפי שאפשר
 להעמיד דברי שניהם. אבל זה אוסר וזו סחיר,
 אי אפשר להעמיד דברי שניהם. יאם בשביל
 ההבדלה, אחר שאינה כי אם לצד אחר, יאין
 אני סייסיים דברי חכיר, אם הם דברי אלהים
 חיים איך יפול דבר אחד מדבריו ארצה, והדעת
 אם כן לא ינח דברי רבני צרפת זיל, כי
 אינם מסיקים בזה. אבל ינח בטעם וסוד שיש
 בו על דין האסח המקובל כמו שרמו הרב זיל.

19 יבנה הארץ קצתי חזל כספר הדובל בלחיים כי ענה
 ביקור האמת עין יחראן חכמים היעית הודיה וזהו לכן כלומר חוק הימים וכוונתם לזכר בן השמות החזיקים יעקוב ביה
 יסבשו גם הם נשחיתם והדבריהם יכל חזקם וידיים אחר יתן טבאיה על ידי כג שפא ופסל הנהי היא

הקדמה

הנה כשרי זה שרובו הוא מה שהשכרתי מה שהיה נראה לעיני להודות הלכה למעשה לאלו שרצו ליתן דעתם. יאף שכן הראוי היה לכאורה למניח סלחשים למעשה שרצו הרבה גדולי קולם במורה וביראת ה' נמנעו מלהודות פיראתם שמאמר ר' אבא אי"ר הגאון אמר רב כשמה תק כי"ב רבים הללים הייתה זה ת"ח שלא היעו להודאה ומורה האף שאמל גם ועצומים כל הרתיה זה ת"ח שרביע להודאה אינו מורה ומפעם זה כתב רעקיא הובא בהקדמה כונו למפר התשיבות של די אשר הוגדלתי להשיב לשואלי מדאנה שכל אהיה בכלל כל מי שהגיע להודאה ואינו מורה קיי"ש, מי"ב אלו שנמנעו הוא מאחר שגם עתה צריך הסירה לתורה באסמיעה הוין כמו שהיה צריך להודות כימי רק ד"ב הונא ו"ו אבא, לכן אף שיראי בכל הוד האסמיעה הוין כמו שהיה היעו להודאה שהרי רק הכפי ד"ך זה שייך שימרו עתה יעליהם הא הצויו להודות לד"ם, ודמ אז אפשר להשיב בחזרה האחרונים מדי הודאה כוונות הראשונים, ובעל כחיה סגבים מן ה"ח שהגיע להודאה, אינו רק על אלו שהגיעו להודאה ביטנם דקא, אלא אף על אלו שהגיעו להודאה בחזות אלו ששהויינים להודות כדמורה רעקיא, מי"ב יש ודאי קל כל אהר להוש שמה אינו מכיין מדאמת ולכן מצד הודאה הכריכו שאין יכול לכוין אסמיעה הודי ואין להם להודות רשאי רעקיא שאף אחר כל החששות הורה השיב למעשה מפעם החיוב שגילו כיון חניק להודאה רוב נכדיה והיה יכול לאמור עצמו, וא"כ בי"ב לקמיו ק"ך כסווי שאף כי תורה המסרה הראוי שהיה לי כפניק מלהודות למפוי ובי"ב מלהקלות על הדפוס שהוא בהודאה לכל הקולם.

אבל הוא מפעם שהנכה לעיני כזה שהיו ראוי ומהוייבין הכפי הדיו האגיונים להודות אף שלא היו נהשלטן הגיע להודאה כוונות הכפי הנ"ל שיש ודאי להוש אילו לא כיוונו מציאות הוין כפי שהוא האסיה בלפי שפיא אבל האמת להודאה לכל נאכר לא נשכים היא אלא כפי שגראה להנכס אהרי לעיני כו"אי לפרך ההלכה כס"ים ובמספרים כפי זהו ככוכב ראש בהודאה שהשי"ה ונדאה לו שכן היא נסק הוין הוא האמת להודאה ומחוייב להודות בן אף אם בעצם נליו בלפי שפיא שאינו בן הפירוש, י"ל כ"ז נאמר שגם דברה דברו אלקים היים שארי שלו נראה חסידוש כמו שפסק ר"א היה בחזרה להכריז, וקבל שבר על הדואני אף שהאמת אינו כפירוש, והנכחה גדולה ליה פדא דשבת תק ק"ל א"ר יצחק ק"ז אחת היהו בא"י שליו קיי"ן כ"יא (ג"ל) להם הקב"ה שבר גדול שמהו כוונתו ובשגורה בלכות הרשעה נודיה על הפילה לא מור על אלתת חני" אף שהאמת אלוכא דדמא נפסק שלא כ"יא והוא היוב סקילה כסורי ומפאה בשוגג אלסא והאמת להודאה שמחוייב להודיה ונס סקבל הוא כפי ששכר החכם אהרי קיי"ו בכל זה אף שהאמת פמש אינו בן, והו עניו כל מחליקות רכחיו הראשונים והאחרונים שיה אוסר י"ח מתיך שגם וכן שלא נפסק כהו יכול כל אחר להודות כמקומו כמו ששוכר אף שדחך האספיו הוא רק כאחד מהן יעני החסמים מקבלי"ם שג"ר על הודאהם, ובמפעם זה פנינו הרבה חלוקים גם באיסורים חסומים בין מקימות הוהנים להודות כק"מכ"ים הנ"ל ובין המקומות נהגנים להודות כחכמי חרובי ומרש"א ושניהם הם דברי אלקים חיים אף שהאמת האפיו נליו כפני שמים שמה רק בארץ חם.

ומפירוש כן כמנהגין תק וי אחר שאמר ויהי הדברים יודעין את מי הן דעין לפני כו הן דעין ומו קה"ך לפרע מהן, שמה יאמר הוין כ"ה לי בצע"ר חנה ופרש"י שאם אמעה איקנש, ת"ל תנכסם כדבר המספם אין לו לדין א"א מה שעל"י ראיה ופרש"י דאין לו לדין לידא: למנוע עצמו מן הדין אלא לפ"ם שקיינו ידאות לידן י"הכיון להתיא לצדקו ולאפידו וסוב לא יענש, קיי"ש, וכונתו דהו האמת להודאה שפחיי"ב ל"ד"ק: לחזרה ולדין אף שאינו האמת כפי.

לכ"ה ביארתי מה שאיתא במגלה תק בי"ב איך יהורה אמר רב כשעה שעלה שמש למרום כמאז להקב"ה שיושב וקושי לחיים לאותיות אפי לפניו רבש"ץ כ"י מעלב על ירך אמר לו אדם אהו יש תקיבא בן יוסף שבו אנהיר לדו"ש על כל קוץ וקוץ תליז חילין של הלכות, שלכאורח לא סוכן לשון חרדיש לאמר, ק"ו קשה שאלת שמש מי מעלב, מה כדמנו ב"ה, ד"ח שפירש"י לפה ארתו צריך להוסף עליהם אין שייך ללשון מעלב דאף אם היה שייך לכו"ל להיות מקב"ב יקשה למה לו זה, א"א כיונחו להקשות לפה לא כתב בפירוש לא סוכן חירוצי כזה שדיק ידדו"ש תלין של הלכות, אבל לפ"ם שביארתי סודיק לדין כתיים שנכמא שהש"ית עשה את מצינות התורה למלכים היעו שיקשה להכס וירפח סלתא לפלהא י"פסק הדין כפי הלכותו טעם האוניות שבתורה, ובשדה"ה מחלוקה יעשו כפי הבנת רוב חכמי התורה אף שאפשר שלא נתכוונו להאמת ולא היה דעת הכ"ה בן, דהקב"ה נתן את החזרה לישראל שימשו כפי שיכחו את הברוב ואת המסור נק"ם כיוני לפי הבנתם יזוחר לא ישרש ולא יבריע הש"ית כיוני התורה שלא

בשמים הוא אלא חכמים מתחלה להכניס תורה חכמי התורה הנכבד שמועות התורה הם סליים שיעשונו כפי מה שמסמל התורה להכניס התורה אף יצאנו לא היה זה כהננת השוית, ויהא שכן אסרה תורה שמענו בכמה דברי שלום ואין יען רק ארץ אוסרה התורה, וכן נוחא מה שאיתא בקהלתו דה' על ב"ש וכו' אלו אלו דברי אלקים חיים, דבין שיכולין לפרש בתורה כב"ש יב"ה דרי נכחא שטאמר בתורהו כל זמן שלא נתבטלו דעת אהר כוכים התולקת, והי' מידוש מי פקעב שמשה שאל למה קדשה הקב"ה הארצות לסליים שיעשו כפי שמסעות חכמים בלשון הכתוב והמסור, דכי מעכב שהכתוב באופן שלא יהיה אפשר לפרש רק דרך אחד כמותו האמתית ולמה נחמ כח מלכה הארצות שיבטא שלטנים יעשו שלא בליהוף, והשיב הקב"ה שום שיעו זה יודעי ר"ע וכל החכמים ילין של הלכה שהוא הנהלת תורה מסעם יבלתם והנמסר ולכתוב הרכה כל דבר בפנים אין קץ שהתורה היא בלא קץ ונכול עין בעייתו דה' ב"א.

למאריך שנתביר שהאמת להראה הוא מה שנואק להיכנס ארצי שיעל יגע לברר ההלכה כיום ובמקום כפי כחו כבוד ראש וכיראה חשי"ה שכן יש להורות למעשה וזה מחוייב להרות, גם החכמים שגדור הח' יש להשיבם הנינו להוראה ומחוייבים להורות שמים שהוראתם נחשב דין אמת, ומח' שכב"ש דה' ל"ב בת"ה ששננות נעשים להם כדמות היא רק בשלא מרתי לברר היבט כדש"ש החם ברה' לעס' וכו' דה' זהיר יותר מה סכואי בפרישי אבות מיד סי"ב שנתב' דה' זהיר כלמד לסליל ולקודו דקדוקו שכתוך שאין בלדקין כלסיד 'לרין' שלא ברין נעשה כדון, וכן פ"י דר' יתה שם שהורר הדברים עד שלא יבטל דבר 'קר שיודו לעומקן של דברים גם לא יסמך כסכרא הראשונה אשר בכל זה קדשה זהו כי בכל דבר שמקמת בצויה ולא נתן אל לבו וחמא נקרא שישע שהייל לידע שיש לפקות צו"ש, אבל שמרתי ויגע בכל כחו לברר הרין מחוייב להרות בן ומקבל עין שבר בכל אופן.

לע"ז סמכתי להרות גם לרשיב מה שנראה לעיני אחרו שברוחו את ההלכה כרוב קמל להרשים לידע דעתו, בפרש שבהנתי המקשים וכל מה שגברו שבאופן זה הנוני רק כמלמד ההלכה שהשואל יעיין בקצמו ויבדוק ויבחה, שאינו כלל כמסק' יורה כהיתא כדכתי' דעק"א שם, גם מסמך לי מברירה דה' ד' שאמר מר' לא חסור אנו יאני יוד' סלולכות ב"ס ובשפ"י ובשליא כ"י למחר אשה לבעלה, שלכאורה קשה כיבא אם אין זה ככה למלך תייל לשלח את הנשים השואלות לחכמים ארזים להיו הרבה בירושלים, שלכן צריך לומר דאסור לחכם לשלח את השואל מפני לחכם אתי דבין שבאה אצלו היא כעוה שלו אם הוא רשאי להורות, והי' מעסי' ומוקי שהיריתי, והשכתי לכל השואל אחר אם אך עזרתי השיית לברר ההלכה, תב' שיש בזה נחת רוח לאבי מארי הנאון וצ"ל שאמר קלו שמקלה יבטעט שהוא כמות שיודו השואלים סמך דבר ח' זו הלכה נק"ם וככתב: בעזרת השיית אשיב בדלכה, אגו סברך להשיית על שיערתי ק"ד קדוה לברר השאלות שאוכל להשיב בן יעזרתי כל ימי להגין וכדי דבחינו לאסיתען ולחלות בהלכה בלי שום פקות יבטעטל וגם לרעו ולווע' ויקי' וכלל הלסודו כחון כל לופוד תורה לעלים.

ול"כו כצאתי גם לנכח להשיבם סביר שאינו בזה אלא כמכיר ההלכה שכל תיח' ומונח הוראה יעיין בחוכמים ויבחנו בקצמו אם להרות בן ובאשר ידאת שאני לא סמכתי כמסמך בארובה אף על תבורי רבותיני אלא ביקתי ככל כלי להגין שהם נכתיב כאשר ציה דעק"א שם וכן אגו סנקש לכל שקיין בסודי שיבדוק אחיו לברר ואז יורה למקשה, ולכן יש בזה תועלת גדול לידע איך לברר הלכה על כוונה אציה גם כמפרי זה ככלל גלי' מסכתי ששכחו חז"ל ויכחו השיית ללמד וללמד כל חיסים ולכות לנו הבל ישראל בקרוב לגאולה שלימה ע"י שליח בן דוד לכונן בה"ב ולמלאה הארץ דעה כבדמחתי.

מצוה פרינשפייך

ע. עטעטת הקבלה

סדר הקבלה דפראב"ד ... דכ"ד דבריהם'

פראב"ד פוסביר - כח פראב"ס - מאעזעס דא נשתבשו פגזרותיפן של פמליות (אדא שלפי דבריו יכוד לפיות שפראי פפולכות שקבלען מסינ' כן נשתבשו ועדא כראב"ס) ופוכיח שפתורה כח שקבלה מראב ומסרה מדור דגור בטי פפסק. ועקמן נצבור על חלקים מתוך ספרו.

ע"ב דהרה ד' ע' ע"א, תנא דבי אולפו ... אשר עשו בחרן'

אדפי"ס שנה משפתח"ס אברפס אבינן ע"פ. לעשות נפשות' נקרא אדפי"ס תורה - ופוא ע' דק"ע"ב שנה אחר' חורבן בית שני

פקדנות פראב"ס די פחזקה ... ולמדו פמשנה ברבי'ס'

פראב"ס אשפ השימה של סדר פקבלה איש נפי איש משנה רבינן ועד לכתיבת פמשנה. אב"ד דא פירש באינזו זורה קבלה.

אגרת רב שרירא גאון, וכמה דפופ ... בינפון, ולדא פופ ... דרק שירי'

שלדא כתורה שבכתב, אין שום קדושה לעוסח בו לימד פקבלה תורה שבא"ל פה למשה רבינו. שכל כולה של תורה שבא"ל פ"א פפבנה דפינן יסודות פתורה, וכ"ל רב פי"פ חייב לפמליא דדרק פכי יע"ל דפצביר את פיסודות דתלמידי' בלורה ברורה - ע"י מאמרים, זיורים ומשלים - ויתכן שמה רבינן ע"מ דא לימד שנה באותו נוסח שמה נפי פקבלה - ויכול לפיות שלימד לפושע בעוסח א' ולבני אפרן בעוסח אחר כפי פשיני"ס באופן תפיסתם (וש"ש נשמח). ובכ"ל דור פיו מחדשים משלים וזיורים לפוסביר על ידס את כ"ל פתורה (עד שבא רבי וסידר את פמשנה).

ופנה פראב"ס אברנן על שנות בע"ל פמסורת ועכשיו נמצאב ק"ת על פדורות שבי' אנשי כנסת פגדולה וסוף תקופת פתנאים.

סדר הקבלה דפראב"ד, פדור פשנ ... ע"י שמאון פ"ד דיק'

שמאון פ"ד דיק ח' בתקופת אלכסנדר מוקדון ואז פסקה נבואה מישראל

פ, אנטיגנוס ... כח מנאית"ס שנה'

זיך וביתוס - תלמידי אנטיגנוס - פיו ראשי כמות פ"ד דיקים ופבייתוסים

פ, יוסי בן יוצר ... יותר מק"י שנה'

פזואת (שפוצכרו במשנה חגיגה ע"ל) פתחילו עס יוסי בן יוצר. (בראב"ס וכן באבות פיו פושע בן פרחי' ושמאון בן שח מנ' זואת נפרדות)

פ, שמעיה ואבטליון ... בן זכאי, רבן יוחנן ... בן זכאי'

ר"ב ז' פ' פמנפי"ב בעת פחורבן

פ, רבן אמליאל ... ריב"ז, רבי עקיבא ... רבן אמליאל, ובימים ... ובגזא ימים'

אחר' פחורבן פ"י ר"ע דיבנה, ואחריו ר"ע ופוא תמך במרד, בר כוכבא' ג' ד' רוח'

פ, רבן שמאון ... ור"ש בר יוחאי, פרי ... כל ימיו, וחבר ... פבית'

רבי למד מתלמידי ר"ע

פירושלמי שקלים פרק פ' פלכא פ' (ד' ע"א ע"ב), אמר רבי יונה ... ופראות'

תקל"ן חדתין שס ד"ה אנשי כנה"ג

אנשי כנה"ג למדו את פתורה שבא"ל בדק משנה ומדרש. ור"ע פוא שפתח"ל בסידור תורה שבא"ל

ע"א ד' ס"ז ע"א, דתנא איסי בן יפודה ... חכמים, ר"ע ... בלום' ורש'

פפרדת פמדרש פמשנה פ"א מפחידושים של ר"ע

אגרת רב שרירא גאון, ונקט רבי בפלכתא ... זריכין לחבורי'

מה שפותח"ל עס אנשי כנה"ג. וסודר ע"י ר"ע, ונוסח ע"י ר' אמיר - פוא מה שרבי קבא לדורות כמשנה דזרכה תמסר תורה שבא"ל

סדר הקבלה דפראב"ד, רבי חנינא ... תנאים'

אחר' פחורבן פיו חנה דורות של תנאים

קובץ אגרות חזון איש - תורה - אגרת כ"ד, ובאמת'...

כל מה שעתיד לפתחדש בתורה כל"ל במה שנכתב בסוף פ. אדפי"ס תורה'

בי' התנאים פיתח ארץ ישראל מרכז התורה והפרנסה לכלל ישראל עם לבני גאולה. רבים מתושבי
בבל עלו לא"י לעמוד מחדש ביהודה (בתנאים). אך סוף תקופת התנאים.

17 אגרת רב שרירא גאון, פו ודע' דמצקרא ... צמפון, וכין ... אשר יבחר ד' '

פשיבה בנרדעא פיתח כבר מלכות יבנה ("א שנה קודם חורבן בית ראשון) ובראש פיתח ריש
גלותא - כעין נשיא - ופוא מזרח דוד.

18 סדר הקבלה דפראב"ד, סדר פאמוראים ... אחר פחורבן

רב גמול פו פאמוראים פראשנים - גמול בנרדעא ורב בסורא. ור' יוחנן פו בארץ ישראל

19 כתובות ד' ח' בסוף, א"ר נחמן אמר רב ... בשורה ורש"י, ותוס' ד"ה רב, ומדעא...

רב יש דין תנא שיכול לחלוק על תנא. אבל לא ער' יוחנן.

20 אגרת רב שרירא גאון, ושכיב גמול ... תורה פרב'

נרדעא נרבה ש שנים אחרי פטירת גמול, ועדיין פיתח ישיבה בפומפדיתא ב"שוג שפי' קיים מיות
בית שני, ומס נתיסדה ישיבה במחוצא. ו"כ- פשיבות בהן פצמידו פאמוראים את תלמידים פו
נרדעא. סורא. פומפדיתא ומחוצא.

21 סדר הקבלה, פדור פש' ... ס' שנה', ונפטר רב אשי ... נחתם, פרי' ... תתכו'

רב אשי פתח בסיפור פנררא ודור פאמוראים שלפאחרי מזרח אבל פחתימה ש דא פיתח ע
אחרי תקופת פאמוראים. וזו סוף פתקופה בה פורו ע"י פ"ג מדות.

22 אגרת רב שרירא גאון, ובתך פכי' ... פרש' וכו' סברי' ... וקבעינ'

רבמ סבוראי' שפיו בסוף תקופת חתימת פתלמוד פוסיפו פירוש אבל לא פלכפ (פוראפ).

23 פקדמת פראב"ס ע' פחזקה, נמלא רבינא ורב אשי ... בין אחרון'

24 סדר הקבלה דפראב"ד, פדור פחמישי' ... קפ"ז'

חמת פדורות שאחרי פאמוראים נקראו סבוראי'

25 ע, סדר פגאונים ... תע"ה'

ראשי פשיבות שאחרי פרבמ סבוראי' נקראו גאונים

26 תשובות פגאונים פצרי תשובה ס' קפ"ז, ושעלתם דאית ביניכו...

חידושי פלכפ שנתנו מפגאונים פס מה שקבלו, שצדין פו' פרבה נמסר בע"פ

27 סדר הקבלה דפראב"ד, ואחריו רב שרירא ... מלכי יפוד'

רב פאי בן רב שרירא פו' סוף גאון פומפדיתא, וצכשו מספר ראב"ד איך נתפשה פתורה בכד
פתפולות-

28 ע, וביניו פיה ראש ישיבה ... אנשי קוראבא, ודבר זה ... נאע'

ארבאת פשבויים נחפו בידי שודדים ונמרו לקפולות ישראל במלריס, באונס, ובספרד וכך - ע"
פשה עליונ - פציו פגאונים פאחרונים בעלי פמסורת לתפולות פחדשות

29 סדר הקבלה דפראב"ד, רבי יחזק בר' יעקב ... לישראד אמין'

ר' יחזק בר' יעקב בן אלפסי פוא פרי"ף וקבל מרבינו חנאל ורבינו נסים גאון, ופוא ברח לספרד
וחיבר, פלכות רב אלפסי. ומעודי תלמידיו פו' ר' יוסף פלוי אבן מיגש - פרי' מיגש.

30 ע, וכמת רבי יחזק בן אלפאסי ... ברבנות'

פראב"ד פראשן מחבר ספר פקבלה קבל מרב ברק בר יחזק תלמיד פרי"ף

31 ע, פרי פשה דורות ... שלשלת פקדושה של'

פרי בפנע שלשלת פקבלה איש מפי איש ממשה רבינו ע"ה וצ' לר"י מיגש בעי פפסק

32 רמב"ם פרק פ' שאדה ופקדון פלכפ ו', וכזה פורו ... ורבו ז"ע'

פראב"ס קורא לר"י מיגש ורי"ף, רבותיו

33 פקדמה לפירוש המשניות דפראב"ס מסדר זרעים סוף ד"ה אחר כן, וקבלתי ... ודרכו'

רב של פראב"ס פוא באמת מין אביו - תלמיד פרי"ף מיגש - פו' תלמיד פרי"ף. וזאת שלשלת
פקבלה פספרדית - וכל אלו בעלי פמסורת אחרי פגאונים נקראים, ראשונים - ובהתחלת תקופת
פראשנים עבר מרכז פתורה מבבל לאירופה ולפון אפריקה.

ר' רבן עשין בן נטילאל המני הוא היה ראש אחרי מות
ר' עקיבא חכרניו היו ר' מאיר ראש בבלם ר' יהודה
ו' יוסי ו' אלעזר בן שביב ור' גזו ירמיה בן יחזקאי
היו קד

ר' עקיבא אתה החורבן:
ר' ינאי הקדוש הוא רבנו יהודה הנביא ב' רבנו עשין בן
נטילאל והיה ראש ישיבה ב' ראה נכס יהקלה את
ב'י לנוראל פירש סגד קיום להם סקרא שכתוב וכו' וכו'
יפדו עור פקם ומה אנוריקים הלך ברוח אנטוניוס בן
אליירוס והיה איהב את רבינו הקדוש נכס'י ואוסריו
שנידו נכחה ור' בניו לייטו הקדוש בלם יוס' סיכוס
ל'ישראל חאירין יס'ים ובימי' את אנטוניוס נכד' אפ'יטוס
חאירי קובדוס ובלם נכד' ונכא' את רבינו הקדוש ב' ימיו
חבר הסנה' אג' ג'
אלוס הקדוש' חדא' ענל ח'ק ל'כ'י ס'ולת ו'ענ' ק'יג'
חורב' ה' ח'י' ח'ק'י ח'יר'ון ח'ה' ה'

וכך חזו כלי עלמא צירמא
יתרצתא דמתניקין יאפתת
דיבדוס ודוקי סלות שבתו ח'ק
ח'וני ה'יה' ח'ני י'שש'ין ח'ל'ן
ח'לכתא כ'ל א'ר'ן י'שראל ח'יר'ין
ח'אר ח'לכתא כ'לח' א'שהב'יק'
ח'ע'י'י כ'ג'ן כ'ריתא ח'כאי ח'ס'רין
ח'ל כ'מ'ן ח'מ'י'י כ'פ'ר'יש'י ח'י
ח'לש'ן ח'ר'י א'ל ס'ס'א ח'י'ר'אל
ח'ל ח'ל'ן ח'לכתא ח'יה' ח'כ'ל'יה'
ח'י'ר'אל ח'ר ח'ל'ק'ן כ'א'ס'ר' ח'ל'כ'א
ח'ע'ש ח'א'פ'ל'ן ח'ה'ן.
ח'ל ח'ק'ן א'ר'א ח'ח'ק'ה'ן ח'
ח'לכ'א ח'ל'י ח'ש'נה ח'לא ח'ש'נ'י
ח'כ'א ח'ר'כ'א ח'ח'ל'ש ח'לא ח'כ'א ח'לא
ח'ה' ח'ר'כ'י ח'ח'כ'י ח'י'ל'י ח'ס'נ'ן
ח'ל ח'י' א'י'ן ח'ל ח'ר ח'ר ח'ר'ב'ן
ח'ד'ש ח'ה' ח'ק'בל'ה ח'לא ח'י' ח'ל'י
ח'ח'כ'ר'י'י ח'לכ'ת'א ח'כ'ר'י' ע'ר
ח'ר'כ'י' ח'ה' ח'ק'י ח'ל'ס'ר'יל'ק'ן ח'ח'י'
ח'כ'א ח'לא ח'י' ח'ד'ש ח'ח'ק'ן ח'ר'
ח'ר'כ'י' ח'ק'ר'י'

כ'י ס'אי ח'כ'ים ח'ד'ש ח'ח'ן ח'ח'ב'י'
ח'י' ח'ל'כ'ת'א ח'א'ר'ם ח'ע'ר'י' ל'כ'
ח'כ'י ח'ש'נה ח'ש'ן ח'א'ל'י ח'ל'ל'ו
ח'ב'ן ח'י'ן ח'כ'ר'י' ח'יה' ח'ר' ע'ק'י'א
ח'ר' ח'ח'ן ל'כ' ח'י' ס'אי ח'ל'כ'ר'י'ת'
ח'י'ח'כ'ל'כ' ח'ח'ש'פ'ר'א ח'ר'ח'ח'ל'ו
ח'י'ש'א ח'כ'ל'ה'י ח'ט'ו' א'ח'ר'ת'
ח'ש'ב' ח'כ'י ח'ק'מ' ח'י' ח'א'פ'י' ח'ה'
ח'אי ח'ח'ת' ח'י'פ'ר'ת' ח'י'ע'ש ח'ח'ח'ת'
ח'י'ש'א ח'ה' ח'י' ח'ל'ח' ח'ר'פ' ח'ק'ר'ת'
ח'ח'לכ'ת'א ח'ר'ב'ן ח'ל'ק'ן ח'ח'ת' ח'ר'ב'ן
ח'ש'ב'י ח'ר'ח'ת'א ח'כ'ל'י ח'י' נ'כ'
ח'ר'י'ד'יק' ח'ק'ל'י ח'ג'ל' ח'י'ש'ר'ת'
ח'ח'כ'א ח'י' ח'כ'א ח'י'ש' ח'ש'ב' ח'ח'ן
ח'אי ח'ש'ב'י ח'כ' ס'ר'פ' ח'ח'י' ח'ר'
ח'לכ'ת'א ח'ח'ל'ק'ן ח'כ'א ח'ח'ת' ח'כ'ר'
ח'י' ח'ר'ת' ח'ח'ת' ח'ח'ל'ת' ח'ח'ר'י' ח'י'ש'
ח'ן ח'ח'ר'כ'י' ח'לכ'ת'א ח'ש'ב' ח'כ'ר'
ח'ר'ם ח'י' ח'ש'ב' ח'י' ח'י' ח'ל' ח'כ'א
ח'כ'ר' ל'י'ם ח'כ'ל'י ח'י' ח'י' ח'ש'ר'ת'
ח'י'ש'א ח'כ'ר'י' ח'י' ח'ל'י' ח'ש'ב'ת'.

¹⁴ ונקב ר' בהרבנות אריא ר'י
שאר והוא הוא אריא ר'י
לקיבא ב'ין והוא ר' אריא ר'י
שאר קצתו וקדמיה ל'מ'ת ח'כ'ר'ת'
כ'י ח'ר'ם ח'כ'ר'י' ח'ה' ח'ר' ח'כ'ר'
ח'ם ח'ר' ח'ש'ב'ת' ל'י' ח'ח'ר'ק'ת'
ח'ר'ת' ח'כ'ר'ת' ח'ח'ר' ח'כ'ל'י' ח'כ'ר'
ח'נ'אי ח'ח'ר'י' ח'י'ן ח'ח'ן ח'ש'ת'
ח'ר' ח'ל' ח'לכ'ת'א ח'י'לכ'ת'א ח'כ'ר'
ח'א'ש'ב'א ח'כ'א ח'ש'ר' ח'ה' ח'ל'י'
ח'ח'ש'ר'ת'א ח'א' ח'ר'כ'י' ח'א' ח'ח'כ'ר'א
ח'לא ח'ר'ח'ת' ח'ר'ם ח'לא ח'כ'ר'ת'א
ח'ח'ש'ב'ת'א ח'ר'ח'ת'א ח'י'ש'א ח'כ'ל'י' ח'ל'
ח'ל' ח'ל' ח'ל'ת' ח'ח'ל'ת' ח'כ'ל'ת' ח'לא

ר' רבן הניא לאהר פסרת חיינו חלדיש יבש בראש
האר רבי חנינא בר הניא שכן ציה רבינו הקדוש ר'י חכר
בניו סרבי'י ח'ח'ל'י' ח'י' א'ש'ש'א ח'ר' ח'ש'ע'ן ח'ל'כ'ן ח'ט'ל'אל
ח'י' ח'לכ'ת' ח'כ'ר' ח'י' ח'יא ח'כ' ח'כ'ר' ח'ר' ח'י' ח'ר' ח'א'ש' ח'א'ב'ת'
ח'ש'ר'ת' ח'ר'ם ח'ח'א' ח'ן ח'ח'י' ח'כ'י' ח'יא ח'ר' ח'א'ח'ת' ח'ר'
ח'ש'ר' ח'ח' ח'ח'כ'ח'א ח'ר'י' ח'יא ח'י' א'ש'ש'א ח'כ'ר' ח'י' ח'ש'ע'ן
ח'ר'כ'י' ח'כ'ר' ח'ח'ר'ח'ת' ח'ח'ש'ר'ת' ח'ל'י' ח'ם ח'י' ח'ח' ח'ח'כ'ר'א'ם.
ח'ר'י' ח'י' ח'י' ח'ר'ת' ח'ל' ח'ח'א'ם:

¹⁶ ובאמת הלא כל התורה ב'גי נתנה
אפי' מה שהלמד ח'יק עתיד לחדש. והתנאים החזירו כ'ת'
שנשבת. ור' נח' רבי לא נתגלה הכל אבל בסוף ח'ש'נה ח'כ'ר'
ח'ת'ג'לה ח'ל' ח'ה' ש'ראוי ח'ח'ג'לות ח'לא ח'ח'ג'לה ח'כ'ר' ח'ח'ח'ש' ח'לא
ח'ר'כ'ו ח'כ'ל' ח'א'ר'ד ח'כ'ר'י' ח'ח'נ'א'ם. ח'ק'ן ח'ת'ג'לה ח'ח'ש'נה ח'כ'ר'
ח'א'ש'ו'ן ח'ל' א'ח'ר'א'ם ח'ר' ח'ר' ח'א'ח'ר'ון. ח'ע'ל'י'נו ח'לכ'ת' ח'ק' ח'מ'ת'
ח'ש'כ'ר' ח'כ'ר'י' ח'א'ח'ר'א'ם. ח'ח'י' ח'ר'ב' ח'ק'ר'ב'ל ח'י'ר'ם ח'כ'ר'א'ר'
ח'כ'כ'א ח'ק'י'ק'א ח'ס'ס. ח'א'ח'ר' ח'י' ח'י' ח'י' ח'י' ח'ש'ר'ת' ח'ר'ת'
ח'ר'ח'ר' ח'ל' ח'ח'נ'א'ם ח'כ'ל' ח'א'ל'פ'ים ח'ש'ם ח'ח'ש'ר'ים ח'ש'ם ח'ש'ש'ים
ח'א'ש'ר'י'ה'ם

17 דין ייחודי המסביר כי נצו ישראל בעלות יגלו והרשע המסביר ובהם נמצאים עממם אחיזתו למידינות וכו' יצא מן יחידה יצאנו כי בנישוא וסדרה כאלוים ונפרי שהניאו למתם כפיית הפקדש לקיים עניינם כה שנאמר כי רצו עבדך את אבנך ואת עפרה יתנו וקרה להנשא כי בנישוא כי בנישוא דסף חתום כנידונתא בלובל שנבע ביה הפקדש ורעל באן. ויהי עכונה עמון

ובין שעה עשרה נחריבכל מבבל והגלה עממם וכו' כה הפקדש וכו' עם ראשי מנהרתי בנין שפתי הערוב ואנשינו איש יתנו ושאר אתן דמות וכו' כמכל היו כלה וכל דיקן היה עולה עממם כמכל ואנשינו היו סרביצין עירי הכארתו להוראשי גליח כלות ויהי אבלי ויש סחובתא וסנהרין לא הוה כהן דדיא שליח הוה אסרין דא דיו אלא כן הפקדש אינו יחזור.

18

סדר אמוראים

הדור הראשון הם השואל יורו רב וכלל בסוף ימי רבינו יודיש בשנת ו' תתקל"ט ונמצא במבול הי עילא היה רב קניו צאי לא רצה להטות ראש ישיבה כל ימי ר' שילא עד שנפטר ירד לא רצה להיות לראש במדינתא במקומו קל ששאל הלך לקריא ויהי קמא כחליא ויהי עם לראש עד שנפטר בשנת ארבעה אלפים י"ב ובאי בני ישיבתו לששאל במבול ששאל בשנת ד' אלפים עשרה.

במילום היה ראש בארץ ישראל ר' יצחק שקבל ביה ארשיא ביהו הארתי יתום בן קי קנה היה ראש ישיבה ויהי חכר הרישי ויהיכלו ליה פדיוס בן ארן סכרי טהית רב בשנת ג'ת' ישיבה הירושלמי פקודי מלחמים שנה ארור הירוש.

22

ושנים ששאל בשנת תתקל"ט ויהי חלוקיה רב נהמן בן חזיהא יתם יודיה בשופריתא רב שישן שליח.

יששון חקיל שנה ארבי פפאמן נצור יאחרבה הירושלמי ויהי רבה כה אביה יתמו לשקלוי' ויהי למחמא יהודי חתם רב יתם כה השא אבה הרבא ורבעי ידלי כפיסברותא דפרישוי' בית פני חיה נקד טילה בירתו כיהו עד שיראה את חבירו לפניו כפסברתא אש יאמר אביו טילה הוא פוסברותא. ובתרי ששאל חקיל רב הונא יראה מן בני גשימא יארבעין ובני מלך רבמי יהיה הרבא

25

סדר גאונים

הדור הראשון פראשי ישיבה שופדימא רב תינא גאון משור פקדי היה ראש ישיבה הי שנים עד שנת ד' אלפים תנא אחריו רב הילא הלך יור ראש ישיבה ירד שנה ויהי השנה ד' אלפים חמשה.

26 וששאלחם דלית ביהו' תלמידים והם סגלי קטומס לית בהו' ודנקיש וואורי על הגאונים עמדי טולס חמן להם דבר זה וטולשים ספרים וסס לא יצאנו פועל ה' ומשנה ירדו אלא הגאון רבי' נבר קטון חמה שהסני תלמידי תלמידים של קטן כגאונים' כהשגות לכל חן הגאון' כקרי רחא מלשיה לשכל ליה וסר נפלה הנהו לטב כל סווי ריבוק קממלו ויה עם רחא ויהו סרו' מניה דחנני מוחו רחלל קממלו ומהו עמי' דנית קה ששאלה רבלי' כמחובתא דקדוש' וסרחה סלסס כחורו וסר סלסס שינוים ססר לא רחלל מלחמה ויגבלי ללמי סרה כל ה' ועל רחלל' ה' שהקו כחלוסר נמי כל החלמה וסר' על כל ה' הנהו מוחו יכוסב כן קה לוס מפי לוס סלסס לחסה מושי נאמר קאנה על תלמיד קטן כקדמי כגאונים כי גולס דבני סלסס מים וסלי כחורו כל חסה רבן קובליס לא יתנו לחסה חקוקים וסמחהו וסלפוליס סוה סרבה ססר סו' כי לא משה ועלמי' כחורו סו' סוה ויהי חביל' רחיה כחיה חקוק סוה לון לחסה עם דבר קטון לו גולס וכל סהוק' כל סיס דבר רבן דרתיסם כחולק על כ' וכל סרחהו:

27

27 אחריו רב סריא ואורי יתום כי כלי כי קנים היו ימי שני חיה ונשיאה סריארי יתום יתמו רב האי היה צאי לרואה ראש ישיבה שלם כצמי יתום בני של כסאי ויהי יתם באן כה רב סריא באן כה רב רבניא באן כה רב יחלה באן ויהי ריבוק היה כניסרל יתם ככל הארתי' יאורי חלבו הרישי חקירה כסליה גלשי על כסאי' יהו ימי סיס ענה ונפטר ערוב יתם סוב אחרון יתם פשה עמא אלה שניה לפסדות סריא יתם ארבע אלפים תשעה. קפיהו לא היה לפני כגאונים ויהי היה סוף הארתי' ישיבה יהו היה כורע החלומה. יתמו חזמכל כי כאלמנאל. יתנשיאים יראינו גליה סרו' אחריו וראינו חתמי חתום על גלינוים שיהי שולח יאליה היה חקוק עליו כמי שיהיה על רחל כחנה ויהיה ידלי פלכי ירדה.

21 הדור השלי' רב אשי' ישיבת רבינו הקדוש עד רב אשי לא סאנו היה יחידות חנה ונחלה כפקים אחר רבינו רב עמא שנה ארבע אלפים קפיו היה רב אשי ראש ישיבה כסריא כי שני

ונפטר רב אשי בשנת ה' אלפים קפיו הוא שנה השליח לבנין ששנות הוא החל לסתוב את החלטה ולא חקיק לניסוח. הדור השלי' סריא ור' רב אשי וסריהם הם סרי' אמ רחמסור כבלי ומהם בשנת ד' אלפים רביה ליצירה יתסמס ככל ישראל וכלי אהו עליוס ולסור אורי ברבים חכמי כל דור דור השפיעו עליו כל ישראל ועליו אין להוסיף ומכני אין לרופ'. יתמו רבה בר רב יוסף שהיה ראש ישיבה פרנסי סריא' חמה החלמיד וכמו שהננים שנה היו כשהתחילו רב אשי ורבה אחרי עד עתהם וכשנה עיני למותי כחיה.

היה ד' הורה של אמוראים יהי וורות של תנאים וכו' הורה של היראה כפיח חקוק' למצא יסמות ריובכל ופוליס קמי קרי סוף ימי רבינא רב סיבא בניה הרבא ביה דמות השנים חכמי'.

22

22 ויבתי לפני אסכני כנז דאמי סרבינו-בתראי מנין לא יתנא רבם יסרדו הלי אעלי ויהי היראה לא הוה סריא הספרי' סיסנא יתקמין כן יראשינים סירחי' חקוקי' לרואה אקדי' הנפלה דהאשה נקמה כה חלוקים אנהו רבנן כסריא יתם סאי' עד כספס מנא לון כלהו איני' עיוק' יהוה חלי יקא פרישי' יקשי' סררה' כנפ' רבנן כסריא' כסריא תיאננהו כקליסר'.

24

הדור החמישי כה רבא וסר רבא כה הינא כסריא וסר רבא כסריא ויהי חקוק רב עיסנא רב ססאי רב שינא היה נקרא סרשיא כה החלוקה הארבעה אלה דור; יתמו ח' יתם רב שינא בשנת ד' אלפים חמיס ויהי סוף רבנן סריא חמשה דורות שלשתיים קסלי'.

ראינן את שלשלת פקבדע של יודות ספרד דרך גאונן בבל - ורבינו חשיאד שנחלף ונמכר - רבינו חננאל
בן (שמנעו ווילך פיא תקופת פראשונס) - פרייזל, פרייז מיאש, רבינו מימון, ובן פראב"ס - וכך נמשכה
נסורת תושבצ"פ איש נפי דור אחר דור עד דגירוש של יודות ספרד בסוף פראב"ס - פראב"ס - 15.

ר' יוסף קארו פ' ממאורשי ספרד (בידלותו). פפקדמפ לספרו, בית יוסף, אל פאור תיאור איך יפודי בן דורו
למדי תושבצ"פ כדי לרעיע לרעכב למשע -

1' פקדמת ר' יוסף קארו לספר בית יוסף, ... ודיניו, ואם יאמר... קרב'

פאחרונס אל קבלו תושבצ"פ איש נפי איש, אלכא למדו מתוך כתבי יד של ספרי פראשונס וצינן פפירוש
פראשונס אל פראב"ס - ובסוף נשאר עס כמה דיעות בכל רעכב ולכא ידעו איך לרעכב

2' עש, אל כן... פפוסיקים, נמיא... דעמז אדע'

ר' יוסף קארו קיבל שיטת פראשונס בכל ענין ברעכב וסדרן ע"פ סדר פאור כדי לרעכב אל פראב"ס. ובגלע
לפוסק רעכב -

3' עש, ואלע בדצתי... נקוס שנע'א

פרייז אען שאין לנן פכולת לרעכב בין פראשונס (אל סמך נפ נקבא שנסורת אחת יותר מדויקת מנסורת
אחרת?) ודיש ענין פפכרעא ע"י רוב מתוך שלוש עמודי פפוראפ מבין פראשונס: פרייזל, פראב"ס,
ופראב"ס. בדרכו של פרייזל ישנן שלש חידושים גדולים - א. שדין אחר רביס פאמור בסנפדרין כשישגים יחד
ונשאים ונתנים יחד בענין כדי לרעכב את פפכב - שייך עס בגלע לספרים מודפסים של ראשונס שלכא חיו
באותה תקופה ולכא פתקיים שום מען ומתן בינפם. ב. שאפער לרעכב את פפכב ע"פ רוב מתוך קבולע
מלומדים מבין פראשונס (שפרייז יתכן מודו ורוב פראשונס פסקן שלכא כמו פרוב מבין פרייזל פראב"ס
ופראב"ס) ע. זכ שקבא שעמודי פפוראפ מבין פראשונס הם פרייזל פראב"ס ופראב"ס (ולכא מנה את רשי
ובעל פתוס בינפם).

ופנה, באותה תקופה כיפן ר' משע איסרעיש כרבה של קראקוב פולין (רוב יפודי אשכנז - גמרני' - אל
לפולין אחר פפגרומים במאב פ-15) ולכ פוא רכב לעצור ל'פודי פפשוט בקביעת פפכב -

4' פקדמת פראב"ס לספר דרכי משע, ... קטני, אחרו ע'... רעכב

פראב"ס כתב חידושי (סיפור וביור דברי פראשונס) בדי דברי פאור וכמו שעשע ר"י קארו, ולכ ידע
פראב"ס אל ספר בית יוסף -

5' עש, וברעיע... רמוזים

בראותו את ספר בית יוסף נרעכב פראב"ס - שכע אלכא פ' לחנן!

6' עש, ואת תפלת... מעלים, כי ידע... ושלעתי

פראב"ס ראב לנכון לכתוב פלפות לספר ב"י באשר פרייז פכרעא ע"פ רוב מתוך ג' ראשונס, ופראב"ס
פכרעא ע"פ בתראי - אחרונ פראשונס שראו את כתבי קדמונפם בנוסף למפ שקבלו אל פה - ובחרו
בנסורת פכי מדויקת. ויזכאו עש פרייזל וגם פראב"ס שלעו מפאחרונס את פכולת לרעכב מבין פשיטת
פראשונס וקבאו את פפכב ע"פ פכרעא פרייזל - פרייזל - ופראב"ס בתראי.

עיש אחרת לעמרי פיתפ לעודו אי' מעמז אונתה תקופה - ר' שלמח לורי

7' פקדמת פפריש"ד לספר יס שלמח עמס' חולין, חדש... דצקנים

פפריש"ד פתריע קודם כע אל קביעת פרייז שאין בעל פתוס מעמודי פפוראפ

8' עש, ולכא זו... בתלמוד

פפריש"ד קבא שעלין לרעכב מבין שיטת פראשונס ע"פ ראיות מפפראו ופתוספתא. תלמידו, פפריש"ד
מפראע לרעכב בעקבותיו וכתב -

9' נתיבות אלמפר"ד מפראע נתיב פתורה פרק ט"ו, כי עיקר... פדצתי, כי יותר...

מפפריש"ד אען שקביעת פפכב ע"י רוב - וכ"ש ע"י קריאפ ברעכב פלכות - איננ חכמה ממילכא איננ
תורה, ודין לרעכב ע"י און בש"ס וראשונס כמ"ש פריש"ד - ופרייזל - אס גיע למסקנא שפיא כלד פאמת -
למקבא רעכב דרך ספר ליקוט רעכב.

ואיכ יש לנן ב' דרכים ברעכב - פכרעא (אי כבי - רוב, אי כראב"ס - בתראי) ופראב"ס פרייזל דעמז את
פפריש"ד ולרעכב בשיטת פראשונס אשר סויית פראב"ס משע כמותה (לפי ראות ענין פרייזל).

3. פסק פדכ

ראינ אט שיטת רש"י בחגיגה שכל אחד ואחד חייב לשמוע את פדצות השונות בהפלכ ו"ח"כ לפחלטי איזו מן פ"א פאמת, ואת השיטה בריב"א ומה שכתוב בספרים שלכל יחיד יש חלק מיוחד בתורה כפי שרש לשמתו - ואל כל א' לללות את חלקו המיוחד ולפתנג ע"פ הבנתו בתורה. וא"כ יש לשאול, תינח תלמידי חכם שפגיע לפוראכ ובידו לפחלטי בכל עניי הפלכ, אבל מה יעשה האדם הפשוט שרינ מסוגל לפורות - ופרי גס פוא חייב בכל המללות - ומיום שפגיע לטיע שלש עשרה כבר נתחייב נדאורייתא, ופרי בכל פרט המללות ישנם חילוקי דעות בין הפוסקים - ואיך ע"ז לפתנג?

1. דברים י"ז, ח' - י"ג

לכתחלה לריב פ"חיד לפגיע לפוראכ ולפסוק, אבל בדיעבד - כי יפלכ... כשאין ביכולתו לפחלטי - חידשה פתורה שאפשר לסמוך על אחרים, (פחידוש פשנ פוא שאחרי שבי"ד פגדול פורה אין פ"חיד רשע לפורות כפי הבנתו ואם עשה כן נקרא זקן ממרא וחייב מיתה) ועדיין יש לזרז לברר את הפלטים פנעלים לפסק פלכ. ונתחייב עס מ' שבצ"ח פלכ איכל חכס וקבל ממנ פסק -

2. עבדוה זרה דל ז' ע"א, ת"ר פנשאול לחכס... ויתיר

אחרי קבלת פסק אסור לשאול ערב אחר כדי לקבל פסק יותר נח

3. ננה דל כ' ע"ב, ופתניא חכס שטיאנ... לפתיר

הברייתא בע"ז עסקה בשאול - שאסור לו לשאול מרב שני, בהרייתא זו מדובר במקרה הפשוט בו פלכ איכל רב שני ובהרייתא מונעת מפרב פשנ לפקל אחרי שפראשן כבר פורה לפחמי.

4. חידושי פרשב"א עבדוה זרה דל ז' ע"א... אין מותר

שיטת פ"י"מ שתי הברייתות צנינ כבוד פרב - שאסור לשאול לפקפק בפסק שקבל עז כדי שילכ וישאול איכל רב אחר, וגם אסור לשני לדון בדבר שפראשן כבר פורה בו (ולכאורה אין נפק"מ בין אס פשנ בא לפקל על דברי פראשן או לפחמי עליפם שפרי בשנ פאופנמ מללל בכבודו של פראשן).

שיטת פראב"ד - וכאופן פסק פרשב"א - שאחרי שפסק פראשן לפחמי כבר חל סס איסור או אמאכ ושוב אי אפשר לפפקי.

5. פם ברשב"א, ודברים... נתייר

אס עצה פראשן בדבר משנה לא חל סס איסור ע"י עזותו, ומותר לשני לפקל.

6. תוס' ע"ז דל ז' ע"א ד"ה פנשאול... בדבר משנה

פתוס' סוברים כפראב"ד ופרשב"א ומותר לכתחלה לשאול לחכס אחר כדי לברר אס עצה פראשן בדבר משנה או לא (דאיילו פ"י פאיסור משום זלזול בכבודו של ראשן אין לכ זלזול גדול מזה!) ובאופן שללא עצה פראשן בדבר משנה אפי' אס פתיר פשנ לא פותר מפני שכבר חלה סס איסור ע"י פורת פראשן.

7. פם בתוס', ודוקא אסר... נתייר

פתוס' שפולכים בשיטת פראב"ד - שאחרי שחל על פחתיכ פס איסור שוב אי"א לפתירה - סוברים שאין שום סבה למנע מחכס אחד לאסור את מה שחכס אחר פתיר, ומה שבירושלמי מוכח לא כן פפכו פתוס' את פירוש מלשן נחמתא ולשן תמיפה.

8. ר"ן (ברי"ל ס"א ע"ב) ד"ה פנשאול... ובאנן

פרי"ן פוסק שלשיטת פראב"ד אין פשנ יכול לפתיר מה שאסר פראשן אפי' אס פשנ גדול ממנ.

9. פם בר"ן (ב' ע"א), נראול ע"י...

פרי"ן ר"ב לחלוק על פראב"ד ולפרש את פסו"א כדברי פ"י"א ברשב"א - שפאיסור פוא מפני כבודו של ראשן - ואם פראשן פסכים לדברי פשנ אפטר לפתיר את מה שכבר נאסר, וכן אס פשנ גדול מפראשן רשעי לפתיר את מה שפראשן אסר אפי' בלי פסכמתו של פראשן (למעשה לא ר"ב ר"ן לסמוך על דבריו כנגד גדולי פראשנים).

וא"כ יש לנן שתי שיטות ברורות:

שיטת פראב"ד - שפ"א שיטת רוב פראשנים שחתיכה שנאסרה ע"פ חכס כבר חל עליה סס איסור ושוב אי"א לפתירה - ואפי' בהסכמת פחכס פפוא או ע"י מ' שגדול ממנ - וא"כ עצה בדבר משנה, אבל מותר לחכס לאסור חתיכה שפתירה חכס אחר, ותמיד מותר לפביא בפני חכס שאול ש כבר דן עליה חכס אחר בתנאי שחידושים לו שכבר פורה חכס אחר בענין ואין חוששים לללל בכבודו של פראשן.

שיטת פרי"ן - ופ"א דעת פ"י"א ברשב"א - שפאיסור פוא משום כבודו של ראשן ולכאורה אין נפק"מ בין אס פשנ בא לפקל על דברי פראשן או לפחמי עליפם, ואם פשנ גדול מפראשן או שפסכים פראשן לדבריו בללה פפוראכ פראשנים.

בכ"ד זאט מ'נין בראשונם מ'י שסובר כפראב"ד ואצפ"כ י"א או למאשה כדברי ר"י א -

10 "רא"ש ע"ז פרק ראשון סי' ט' ... או אורא' ,ומיפו...נשנ'

דברי הרא"ש קרובים לדברי התוס' (וכראב"ד) אלכא שלמד את פירושה מ'כפשוטו ומידיא חידש אחריו שפתיר פחכס פראשון חל על פחתיכס שס פיתר ושוב א"א לשני לאוסרפ -אלכא שלפי פרא"ש מדובר באופן שפיתר כבר התפרסם מחוץ דכותבי ביה"מ? ורק אז אומרים שכבר חל ואי אפשר לפקיזו.

11 "רבינו ירוחם נתיב פשני חלק ה' ,נשאד לחכס...אורא' ,וכל זכ...בסבר'.

עס רבינו ירוחם סובר כמו התוס' ופ' בהדיא שיסוד פסוליא פוא מפני שחל על פחתיכס שס איסור -ובכל זאת פתיר לשני לפתירפ כשפוא גדול מפראשון

12 "רמ"א ו"ד סי' רמ"ב סעיף ע"א ,חכס שאסר..."

פרא"א פסק - א. שותר לשאוד אלכ חכס אחר בתנאי שידיע לו שכבר פורפ פראשון -וכתוס' שאינו משום כבודו של פראשון. ב. שאס פסכים פראשון לדבריו פותר מה שאסר אצ"פ שלכא טאפ בדבר משנ. ג. שבאופן ולכא טאפ פראשון בדבר משנ ולס לכא פסכים לדברי פשני אין לשני לאוסר את מה שפתיר פראשון. ולכאורה פרכ פנה פסק כר"ן (שפרי לכא ראינו בשום מקום אחר שאס פראשון פודפ לשני פותר מה שפראשון אסר) וכי"א ברשב"א שפאיסור פוא מפני כבודו של פראשון. ופסק שאס כבר חלה פוראתו של פראשון-עס במקרה פראשון אסר אין לשני לפתיר-

13 ע"ק שס ס"ק ג"ע

פש"ק פאדפ את פאפשות שגדול יכול לפתיר את מה שפקאן אסר

14 ע"ק חו"מ סי' כ"ה ס"ק י"ד אות י"ח ,...ורבינו ירוחם

פש"ק תמה על פרא"א שפסק כפרי"ן שאס פסכים פראשון לדברי פשני פלכפ כשני - שפרי פרי"ן אל"ן לכא ל"נה לסמוך על דבריו כגד רוב פראשונם.

15 ע"ק ס"ק ג"ט

פש"ק כאן חולק על דברי פרא"א פמבוסים על פרא"ש שאס פתיר פראשון וחלפ פוראתו אין לשני פאסור

א-ו"כ לפי פש"ק יסוד פדבר פוא שאס אסר פראשון חל על פחתיכס שס איסור ואין לפתיר -אבל אס פראשון פתיר יכול פשני לאוסר. ובמקרה שפראשון אסר אין לשני לפתיר ואפי"ן אס פסכים לו פשני. ובכל זאת גדול יכול לחלוק על פוראת מ'י שקאן מנון וכרבינו ירוחם. ופרא"א פסק כשיאת פרא"ש שס פראשון פתיר ונתפרסם פוראתו חל שס פתיר על פחתיכס ושוב אי אפשר לאוסר אותה. ולכן כתב פרא"א שכל זכ פחתיכס אלמה שאסר פראשון אבל במקרה אחר אצ"פ ששני פמקרים שויס בד"ן יפסקו כל חכס כפי פבנתו -שפרי לכא שייך לומר שחל שס פתיר או איסור אלכא על פחתיכס. אלכא שפרא"א פבין שאס פודפ פראשון לשני ביטע את פפסק למפרע -זכ חידוש שלכא מ'נין בראשונם.

<p>כאל לחכס יסתח נח יבול לחכס וישוד קי שטות נכח יבולין לחכס שטות לח יבול רבול לחכס פידוש לח יבול לחכס לחי כספר כדי שידוד יד ישתוק על הדיחא ככאי דכין דלחכו החלוקן שוייה חידוש דחיסור לכל יסל הוא ליהר לחכס לחי פלגחי לחכס פלחי וכן הדיד יי היה בילח יק חלם יילח לכי שטתה החלוקן יסוכה נחז חס נטה כדבר תפנה שאלה עקן פשמו יחידה וחס חלי כשקול הדעה ולין יסל לכידה נהדך דברי תפנה לו דברי חסרי ילח דעה שאלה עוד ולין יסל לחי פלחח שאלה ילחי יסל להחידך נהדך תקנה ולא יתקן להחיל</p>	<p>חידושי בבא בתרא פ"ה פ"ק ה"א דף ד' ע"א. חנו רבנן הנשאל לחכס ושמנו לא יבול לחכס וישוד וכו'. יש מפרשים בשם רבדוד של רישון אבל אם נראה או החידה שהיא הנהגה, ובראין דברי רש"י ורמב"ם ויל שנתב וינו רש"י חיון לו היתר קאמך דכין דאפרי אסר"א רבינא עליה (עליו) ונחשית חתימת דאפרינא, דכרי תביח פיק אלו חתמות חכס שטתא אין תביר רשאי לשנוי, אפי' אין תביר רשאי להחיד, מרובך וינו רשאי שטתא דאם והחידו אינו (משנה) [פזור].</p>
--	--

למנען את פסוקי בתי שאל מורה פוראפ על מקרה מסויים וקבל פסק אס מותר לו לשאול אצל אחרים, ויבדק דין אס שאול ממורה פוראפ אחר וקבל פסק שונה. בפנים דברי פנא' דע באופן ולא בא דפני פבל לשאול אבד ידע לו שקיימת מחלוקת פפוסקים בענין - איך אע"ל דפתנפא?

1 'עבודת זרה ד' ז' ע"א, פויו שנים ... כרבי יפושע בן קרחפ'

2 רמב"ם פרק א' מנרים פלכפ פ'

פרמב"ם למד את פנא' כפשאפ שלפי רבי יפושע בן קרחפ בכל אופן בדאורייתא מחמירי אס ובדרבנן מקימי.

3 שו"ת פרשב"א חלק א' סי' רנ"ט, כי"ד שורת פדין ... דעבודת זרה'

דפי פרשב"א לכ"ע פולכיס אחר פגדוע ולא חלק ריב"ק אע"ל פת"ק אלא כשענפס שויס שלפי פת"ק דעודס מחמירי אס ודריב"ק דאורייתא לחומרא ודרבנן לקולא

4 פגפות אשרי ברמ"ע ע"ז פרק א' סי' ט', ואוס זפ גדוע...

גדוע, במנין פירוש שפנא' אס שכנע יותר תלמידים ופוא סימן לחשיבותו, אבד מדובר כאן בחד כנעד חד. במקרה של מחלוקת בין כמה פוסקים דן רשב"א -

5 עס ברשב"א, ובמקום יש שנים שויס ... אחר פרוה'

פרשב"א קבא שפולכיס דפי פריבס במקום פירי

6 רמ"א חו"מ סי' כ"פ סעי' ב', ואוס פוא בפוראת ... ובמנין, וכן אס פיה ... בכל מקום'

פרמ"א פסק כנו שראינן ברשב"א ולא כפרמב"ם

7 ע"ק יו"ד סי' רמ"ב בפלפול בפנפגת פוראות באו"פ ד"פ מ'פו כל זפ, וד"פ ודא'

פשי"ק מחמיר כשנפסו (שבדאורייתא פולכיס לחומרא אפי' כנעד פגדוע, ובדרבנן אין דפקד כנעד פגדוע)

8 ע"ק עס ד"פ אוד (קנר)

דפי פשי"ק עס פרמב"ם מקל בדאורייתא אס פריבס מקימי, ויזכר אע"ל דעודס פלכפ כרביס, ובחד כנעד חד - דפי פרמ"א אזענע בתר גדוע (מן ואח"כ חכמה) בין, בדא' ובין בדרבנן ולפי פשי"ק דא' לחומרא ובדרבנן פולכיס אחרי פגדוע, ובשויס לכ"ע דאורייתא לפחמיר ודרבנן דפקד.

9 שו"ת פרשב"א חלק א' סי' רנ"ט, אבד אס ... דבריו, וכן ... פגדועיס כרבס'

אס דעפ אחת פיא דצת רב פמקום פולכיס אחריו בכל אופן, וכן אס מנפ פמקום כספר מסויים אז נחשב מחבר פספר כרבס אפי' אחר פסירתו.

10 קוב"ל אגרות פחזון איש - תורה מכתב מ"א, סוף ... ופנ"ב, פיא ... פגזית'

פחזון איש פרחיק לכת כאילו יש למשנע ברור דין סנפדרין ופחולק אע"ל פוא זקן ממרא! אבד אי אפטר דפרש כן - שפרי פחזון איש בצמ"ח חולק אע"ל פנ"ב בפריב פנקומות!!! וז"ל לריכיס דפרש שאין כוננו יש למ"ב דין סנפדרין אלא דין רבן של קפילות אשכנז פנפגיס כפסקיו - זכאת פפגדרפ של מנעדו של פשו"ע לספרדים ופרמ"א לאשכנזים - שדינם כר וסור דפכריע כנעדס, אבד פבא לפורות ולפרש את דברי פראשונס של אס שפבין גדועי פאחרונס פרושות בידי.

<p>9 אבד אם היה רב אפי' במקומות ולכרם וכן הולכים אחר דב"ו וכן הדרך היה כל גנהי לעקוב כי פשיהם על פי אור מנולי המוסקים במקום פנולג לעקוב כל הפשיהם על פי הלכות הרב אלפסי וקולנו לנרעה ונסתפשה פנה"ל לפייה כל פשיהם על פי דב"ו פריב"ם ליל חזרי עשו אלו הגדולים כ"כב.</p>	<p>3 3 שנים המוסקים באר זה אחר זה וזה סתרי אנ נורע האחד נדיל בלמסא ובכנין ויצא סטו בן הולבין אחריו בין להחפיר בין להקל היי מניהם שיהן ולא גידע פי גולל פמניהם בשל תורה הולבין אחר פמפיר ההיה ליה כפסיקא דמורייתא יבשל פישריס הקלבר אחי הבקל וכפניחא כייס מרן קטא דעבורה ליה (ו' ז' ז')</p>
<p>5 5 ונמקים פיה פניב ק"ים פיהולבין אחר הפמפיר בשל חניה דיקא פסרם אחר כנול אחר אבד אס מ'ים הם פנגד האחד הולבין אחר תריב.</p>	
<p>10 10 פח דברי פהיראה הפקפבלת כפי רבוהני אהי פשיהם אגו הייס כסו מרן דב"ו זמ"א המ"ב היא היראה פקויבת כסו פסי פנהדרין בלשכת הגזיח.</p>	

צד כאן אסקנן בקביעת פהלכע - ציקר פדיון, אובל מלינו גמרא שפעמיים יש מקום להקדל ולסמוך על דעה פמקילע - במה שבת חולקים ר' יהודה ור' שמעון בדיו מוקיב מחמת איסור - דר"י דבר שפי' איסור בטלעאט אט כניסת פשבת נשאר באיסורו למשק כל פשבת. אובל דר"ש אט סילוק סבת פאיסור פותר פדבר בטלעאט -

1' שבת דל' מ"ה ע"א, ורה כרה' יהודה ... בשעת פדחק', ורש"י

פהלכע כר' יהודה וסומכים על ר"ש בשעת פדחק

2' שו"ת פרשב"א חלק א' סי' רנ"ט, דספרות'

פרשב"א חידע שפין סומכים על יחיד כנגד רבים או על קטן אבי"כ יש עט פפסד מרובע.

3' מ"א חו"מ סי' כ"ה סעיף ב', ואוס פואו בפוראות ... מרובע'

בשעת דחק גדול ופפס"מ סומכים על דעת יחיד וקטן

4' פסק בפנעגת פוראפ דאו"ה מפה"ח, אובל בקטן... כדפרישית'

פ"ח דייק מדשן פרשב"א טאל בפפסד מרובע דאו פתיר למסוך על קטן אטלעאט פ"ח - ועלכא כחו שראינו ברמ"א.

גמרא מלינו צוד תנאי בענן למסוך על דעת יחיד בשעת פדחק -

5' נדה דל' ט' ע"ב, ת"ר מצעה ועשה רבי ... דלעאו יחיד ... בשעת פדחק'

אחרי שאתמר פלכתא' כשיטת אחת, אין למסוך על שיטת אחרת אפילו בשעה'

6' חזון איש י"ד סי' ק"ג ס"ק ד' ד"ה ופנה

דפי פחזו"א אין למסוך בשעה' ד ופפס"מ על דעה שלכא פוזכרה בשו"ע, שפכרעת פשו"ע פואו כאתמר פלכתא'.

7' שו"ת אגרות משה חלק או"ח א' סי' נ"א, ואוד יש דפתיר... אל' דפשי"ק.

שיטת ר' משה ז"ל פואו שלכא שייק, אתמר פלכתא' אטלעאט בפוראפ (בלשון פתשובה - פכרעה') אובל דאו בפכרעה - ואי"כ פשו"ע בענין על פכרעה ע"כ דאו נקרא, אתמר פלכתא' - ודלעאו כמ"ש חזו"א.

8' ש"ק י"ד סי' רמ"ב פלפול בפנעגת באו"ה ד"ה צוד נראפ ..., אשכחן אבי'

פשי"ק אצן שאין מקום להקדל בפפס"מ באיסור דאורייתא ורק בדברען פקלו

9' פתחי תשובה י"ד סי' ע"א ס"ק ב', ע"ש.

בספר באר שבע קבצ דין פפסד מרובע בפפסד אוחז מסויים מן פקרן ואילו בספר פר פכרמל דמ"ד שפכל דפי פמ"ב.

10' שו"ת מפר"י מנין סי' ט"ו, אשר טאדת ... מתיר'

לפעמיים סובר המורה שציקר פדיון פואו דקולעא אובל אין כן דעת פפוסקים ולכן ענפג לפסוק לחומרא, אובל בפפסד מרובע פוסק כחו שסובר באמת. במפר"י מנין מוסיף שכשמקילים במקום פפסד מרובע חייבים להודיע דלעאט על כך, שלכא יבאו לתשובה למח פאט אוסרים ופאט מתירים.

11' בפנעגת דתורת חטאת דרמ"א, ופנה ... פכי'

כשפרמ"א מיקל בפפסד מרובע פוסק כחו שסובר באמת.

ובל זפ לענן קולעא, וצתה נברר מפי חומרא ומתי יש לפחמיר -

12' מסידת ישרים פרק י"ד, ופפרישות פדינים ... כחופו'

חומרא פואו לחוש לדעת יחיד אט טאחו נראפ (דרש"י דע"ד דל' 2-7, ודאו חייבים לפחמיר שנה פאמת כדעה זג, ופ"י דר"ן ז"ל שיש ענן לכון אל פאמת בשמים דאל"כ דלעאו נפק"מ שיש פאמת בשמים!) ובכל זאת יש תנאי בקיום חומרות -

13' עט פרק כ', נמל"את ... בעיני ד' '

איסור לפחמיר כשפחומרא עלול דפזיק

14' שו"ת אגרות משה חלק א' סי' ס"ב, ..., בלעא שום חש'

ר' משה ז"ל פסק שתערובת סתם יינם במשקה חר"ף מותר ע"י ביאטל בש ובי"ט ביאטל בששים וכתב שיש מקום דלעאט נפש לפחמיר לשיטת פאוסרות - ופואו ע"כ מן דאו פחמיר ברבים כדי שלכא יתראפ כבצע אפול

⁶ דבנה בחקים הוונקו השוכנים הם ימים אפילוים וזנה איה
 אין פולקט עג ילדה אף במסכיל דוב נקמי איהר אנקה
 ימים הליון טענה ביהוים יעון מרעיו גריו עג חלבים
 יבשיות סילום יליון נלפת איה חכב, הי ערעיוט סעיו
 יבאחמוט סבמה איהר, דוב נקמי איהר אנקה.
 דברו דעיו מי קי חלבים עתו יבולים דבני זיל קיחום
 עג סלון יבני סעיו בחמה סכיל ימים סרלים
 סעיו סרה איהר אנקה וזנה עגס ימי קלית עג יביו
 בליו עג חיל ימים וסעיו נעומו אשני סכסס עעיו חוק
 יב עג יביו עג איהר חיל חמקס סעיו עג קנמו נקמי
 איהר אנקה יבני דעיו נעיו עג.

⁷ ועוד יש להניח בשעת הדחק מה באם יסמוך
 אף בלא נסיה במאדע כהם ריש לסטוך ארי יהודה
 במגילה רף כיו דאיבר סוכרין אותה לשם חצר
 הלוקח עג שירצה יעשה דביו זלא איסק ענפ
 הלכה כחכמים בסירוש רק משום שהלכה כרבים
 כדאי עג היחיד לסטוך עליו בשעת הדחק באיסור
 דרבנן כספורש בש"ך ייד ס"פ רמ"ב בהגהות
 הוראת א"ה, ואין לומר דהספק שבוסקים עג
 כאיסק במירוש דנא הפוסקים נא הבריעו מצד
 עצמם שהלכה כחכמים דאין להם עג להכריע בין
 התנאים וראמוראים רק שהצתיקו הרין כחכמים
 מהלל הלכה כרבים, וליד לעסק ענפי בסירוש
 עזרם דריעו ענפי הגט' שדברי ענפי אינם בלום
 אין לסטוך עליו אף במקום הדחק אבל ססקי
 הנאנים במחלוקת חבמי הגט' אינם הכרעה הוא
 בלא איתמר הלכתא רק מצד שהלכה כרבים עסקו
 שפנז זה הא יש לסטוך על היהיר בשעת הדחק,
 ובמפורש היתר עג עטיו מי רצ"ג לענין חדש,
 חש"ך בנקמיס לא פליג עליה אלא כישום דהוא סוכר
 דרק באיסור דרבנן סוכרין על היחיד בשעהיד
 אבל באיסור דרבנן סודה, כספורש כרביו בהגהות
 א"ה יבוא זידן הוא רק איכיר דרבנן, כראיתא
 בר"ן, ולכן יש לסוכר ארי יהודה בשעהיד אף
 להשיך.

10 אשר זאלן משיג ידן ליה פאר מירי שנה פאנאן ומי כל ימות המצב טון. וזאל כי
 לעצמים תמלא גלגן פאוסר דער ער דמחו מעטס אז משיסה זאל זאל דמחו נוסס
 טכאל סיפר נמור אז אלס זאל מעשה לידו וזאלל עני אז אלס זאל עיש ופארך לבינה זאלו סאל
 פאר כבוד שנה מביכו לרין עני ומאיר לי ומי'ם כמכנ לומר להם מעטס לאל עניו וזאל
 מעני כדר שסח כרי שלא יחמרו שלפמיי אומר ולמענה מחדר :

11 ודברה ארמל עמי כוכר יחו סאל ימקד המעין וזאל מ'למחיס דמחי לוקל דמסד חמכס אז למי כוכר יחוב אז למכד ענת
 וזאל חמכס כי מלין המקשות סיס ל'ל מ'סס, נחור לילול האלול' דק סל'מ'נים ול'סמח דובר ולק נכמה טמח'ס
 ולא אשכ' י' למחור חמכ' על ד'ט יק מעט טמח' וזאלו דעבר ס' :

13 נבצאתי קסד, פהקא קהתחמד
 חכירות אקתי, צררן שיסקול קל טעפיו קפי בתקדות
 פנסישכית סהם, ולפי התנאים הפסקיים להם קפי העת, קפי
 סתברת, קפי הנולא, וקפי סקול, יאם הפרישה מוליד יותר
 קדוש עם-שמים ונתהרות לפניו מן טעשה, יפראש ולא
 יעשול אז אים טעשה אחד זכריאיתו הוא סוב ובתולדותיו או
 בתקצו הוא כע, ומעשה אסר כע זכריאיתו וסוב בתולדותיו
 הכל הידך אציר החתום ונתולקרה, פשיא קרו הטעשים זכרת,
 וזין סדקרים ססורים אלא קלם טכין ישקל זכור, כי אי-אפשר
 לקאר ספרטים פאין קלם זקן, נהי יתן חמכה ספיו דעת
 החכמה, ומעשה דרבי ברסוק נברטה ס' יובית, פהחמיר קהסות
 כסית-שפאי, ואמרו לו, פזאי היות קחוב בעצמך שעברת על
 דברי כסית-הלל, אף-על-פי שפחסיר היות זנת, שצנן מחלקת
 כסית-שפאי יגית-הלל הנה צנן פכד לישראל, מפני שהחלקת
 הדוקרה פרכמה לבינה, ומקדסוף נגמר קהלכה פכית-הלל
 לשלום, הנה קיימה של תורה, שנקד-רין זה ישא- בכל חקך
 קדו ודעוקמי עי'מים, ולא יחליט בשום פנים, שלא תעשה
 תורה חסד-חלילה כפתי תורות, ועל-כן לדעת המטקה הזאת,
 יותר חסידות הוא קהחייק כסית-הלל אפלי הקקא, פהחמיר
 כסית-שפאי, וזה קנו לעינים לראית אינה דרך זכור, אור
 זכמת וקאסוקת, לעשות הקאר קפיני ה' :

12 ופכרישות בדינים דיא קהחמיר קהם
 פכיר, קחוש אפלו דרכי נחיו נמחיקת אים סממי נראה
 אפלו פאין תלכה כמותו וכתנאי פלא יתנה תקרו קלו, ולתקור
 בטקרות אפלו במקום שאפשר לתקל סהב, יתבר בארו קני
 פכרינו ויל כממר ותוקאל וחיוו דנו, הנה בפשי לא כמטקתי
 שלא אכתי פכמה פתירה קה חקם וזאל אכלתי כעשר כום
 כום, והנה קל זה פקד הוא מן הדין נזאי, אלא אהי דאחמיר
 אנשעה, וקבר זכרתי למעלה פאין קלמיד סכה שחמר על קל
 ישראל, לפרושים שיש קהס לתחיק מן הכעיר ומן פריסה
 לו ימן הדומה לדומה וכז אשר מ' עוקקא ויש קתי אלא פהאי
 מלתא סלא כ' חמירא קכמי אקא, דאלי אקא בר אבי גקרא
 האינוא לא הנה אכל וניקא ער לפחד כי השמא, נאנא כהאי
 טקדמא לא אכילנא כמערמא אחריתי אכילנא, ובוגאי פאין
 ספק התלכה פמי לשה אכיו עישה שאם לא כן לא הנה ער
 עוקקא עושה נגד זה, אלא שאכיו מחמיר הנה פפרישותו
 וקל הנה פ' עוקקא קרא פכסר, סלא בר חמרא' לפי שלא
 הנה פרוש כליך כמותו :

14 קבלתי סממנו היכי דבר הייב בלעמוד שחממו
 סממנו עינים בלעמוד שלא בהעדרות
 מן וגליצערין, חמי אשר לו ייש סוד ביה סיהיה
 דמי לכהרין ליומר סדמים עיניך וזדמה זכמ
 כמא דחלין דני ל' ידך מיד וזיממך כוכמ סיס
 קסיו כ'ים ביה שיש מן אהרין, יאני אף פאני
 טתיר נוהר אני בעצמי מלמחמ בלעמוד רק כסודה
 סלא למחמו כיוחור הייני שחמ' סלוח לסרר המגביק
 כנהיג הלכן דאי טוב סיהיה ייש בלעמוד בלא
 שום חשש.

אודי פּאָבֵלעכע באַצן חומורא נײַן בוטיא באירווי-

א' צירובין זײַ ו' א״ב, וואו צבדינן כתרי חומרי... כב״ה כקולפון וכחומריפון'

באַמאן עס מײַן שבנרדעצא פוירן דערקן מאוויס סוויס דערפיר פאטאטו בו בשבת א״ו דעייס ודעחתות - לעשוש
לחומרא בשתי מחלוקות למרות של א״ה אודי אין פאמוראס ססבר לחומרא בשתיפון, ועל זב פקש
מברייתא שפשוש לחומרם של שתי שיטות קראו חז״ל כסיד (זב שפאמא' פביאב, ופרוײַב לעשות
כדברי ב״ה ע׳ עושה' פיתא קודם שקבצו פלכב כב״ה ובא' של א״ה פגיזא דמסקנא מצמא אויך פפלכב - שפרי
בידו פ״ה פאם דפסכיס אים ב״ה פאם אים ב״ה - אדא אדיו לעבור אים דקבדל אל אצמא כרבו און און
ב״ה און ב״ה. אבדל דא דפחמיר כחומרותיו של כל אודי מפס) -

2' עס זײַ ז' א״ב, אומר רב שיצבא... דלדא סתרי אופדדי צבדינן, ורש״י

אומר לעשוש לחומרא לעשתי פשיטות ובלבד של א״ב יחמיר בשני מקרים באופן שפאצאס סותרים זב לבד-
כאן דלדא און פאפול שפמא באו שדרה פחסרה חוליא אחת (מפני שפגדרה דצײן חשובה שלמה)
ולאסור את פפמא פחסרה חוליא אחת משום סריפה (ולדון אל פגדרה כחסרה).

3' עס באמא, ופוכא דסתרי... ופכא לחומרא, ורש״י

פאמא פקשה מרבן אמליאול שחשע דדברי ב״ה ע׳ שר״ה דאילענת פוא ר״ח שבל ודדברי ב״ה שפואו ס״ו
בשכל וכשעשר פרי שחג בין ר״ח דלס״ו בשכל בשנה פשלישית משנת פשמא פפריש אים מצער שני אים
מצער און - ותירײַב פאמא שרבן אמליאול נעב תמיד כב״ה אבדל דא ידי א״ה פס פסוברים ר״ח וואו פס
פסוברים ס״ו.

4' תוס' עס ד״ה ונהפ

דפי פירושלמי פפריש רבן אמליאול את שני פמאשרות אל תכאי - וואו אסור דפחמיר כשתי דעות
פסותרות זו לעז אפילו כשאין סתירה במעשו (כמו ר״ע עשיר אל תכאי - וואו אסור חל רק מצער אוד
בלבד)

ונהפ, כל מה שמדענן אים באצן פסק פלכב אים לעצן חומרא פוא במה שנעצ לײַדי פמחליט לעצמו אויך
דפתגעב ביותו, אבדל במה שנעצ לאחריים ישנם אוד דררים -

מלות יבוס פיא לייבס את אלמנת אחיו שמת בלדא בינן למרות שאשת אחיו אסורה אלין באיסור ארוה,
אבדל כשאילמנה אסורה אל פייבס באיסור ארוה פמחמת קורבא, נספת איננה נופלת לו ליבוס, ופוא
מותרת דפנשא לעיש זר אים דלדא חליײַב, דפי ב״ה בנוסף דפערוא צלמנה שפארה מיבוס, פיא
פארת אים את שאר נשי פאח פמת מנהילײַב בפני פייבס - ופואי שיטת פמשנה פראשנה בימות - ופוא
נלמד מלדבורי שפארת זרותיה, דפלן במשנה חולקים בית שמעו אל ב״ה -

5' יבמות י״ג א״ב המשנה, בית שמעו מתירין...'

אײן שנחלקו ב״ה וב״ה בדבר - ולפי ב״ה פירות שתייבמו נתייבמו באיסור ובניפן ממזרים - בכל זאת
סמכו ב״ה וב״ה אלו אל אלו של אים פיו מכשילים זב את זב ופיו מודיעים אוד דען מ״ה כשר וואו פסול
דשיטת השני

6' עס באמא, תנן פתם... מלכא פוא דלית ליה'

איסור דא תתאודו פוא של אים לעשות את פתורה כשתי תורות - דעײן דפתגעב כשיטת שאיננה מקובלת
במקום פואו באופן שמעשו מוכיחים שפוא מתגעב כשיטת אחרת ואין דרך אחרת דפריש את מצשו.
(ולפחות פכא פאיסור נאמר בפלכב ולדא במגעזים)

7' עס, ופוא בית שמעו מתירין... דלית לן בה (תנינא)

דפי רב למעשה דא דקולו ב״ה כנוד ב״ה, ודעמא - דמסקא - שתי בתי דין בעיר אחת יבוליס דפסקו
אחרת ואין כאן משום דא תתאודו.

8' פראב״ס פייב א״ב פלי יוד, כול משנה עס... אכ״ה'

אײן שמדברי פראב״ס נראפ כאילו פסק כדברי אב״ה געט בשתי בתי דין בעיר אחת אסור - אבדל
קשה לומר כן! אוד דבר שראינן פראב״ס שפירש את פאיסור מפני שזרם דמחלוקת - וברש״י ראינן
שפאצן פוא, נעשה פתורה כשתי תורות. ומפשות דברי פראב״ס משמע שפאיסור פוא מראורייתא
- ענה

9' ספר פמטוות דפראב״ס דלית מ״ה

כאן משמע שפאיסור פוא מדברי פם.

ונהפ, באמא ראינן שבמגעב אין איסור דא תתאודו - ואילו דען פראב״ס, במגעב אחר משמע שיש איסור
דא תתאודו -

10' פראב״ס און פיי תײַט ס״ג, ולדא ינעא... דלדא תתאודו, מא״ב ס״ב ו'... פמסקא בלבד'

פאמא פיי, שלפי פראב״ס סקנת פאמא פיא עס במגעב - ועס איהו שאין פוכחה במעשהו ששושה כן
מחמת פפלכב און פמגעב - שייך דא תתאודו (כל שפוא בײַד א״ו בעיר א״ו) ופואו ראויי פפראב״ס
ופרייז של אים פיא אדא דברי רבא - וייתכן שפם פראב״ס סובר כן.

ראַינע אַת פּאַט בײַבמוֹת וְאוֹת דַּבְרֵי פּרַמְבִּיט, פּרַמְבִּיט וּפּרַמְבִּיט אִישׁ מִפֶּס וְיִזְכּוּ שְׁלֵפֵי מִסְקֶנֶת פּאַט אַס
בַּמְנַפֵּט אִסוּר שְׁבִיבִי אַחַד בְּעִיר אַחַת יִנְפִּיאוֹ אֹת פּאַס לְקִיָּים שֶׁן מְנַפֵּטִים פּוּרְאָה זֶה זֶה - זֶה כֵּלֹם
בְּלֹא תִתְאַדָּו.

1 פּוּרְאָה, דִּין ג' אַ"א, מִקּוּם שְׁנַפֵּא... מִפְּנֵי פּאַחֲלוּקֵת, וְאַי' נִ"א אַ"ב, פּוּרְאָה מִמְקוּם...

פּוּרְאָה מִמְקוּם מִתְקִילִים לְמִקּוּם מִחֲמִירִים, אִסוּר לֹא לְפָקֵד כַּמְנַפֵּא מִפְּנֵי פּאַחֲלוּקֵת - וְלִפִּי רַבֵּא, פּוּרְאָה
מִמְקוּם מִחֲמִירִים לְמִקּוּם מִתְקִילִים, אִסוּר לֹא לְפָחֲמִיר בְּפִנְפֵּס אֹלְאָ בְּדַבֵּר שְׁפּוּאָ כַּעֲיָן בִּיזְכּוּ מִלְּאֲכֹפֶה -
עַיִן עוֹם פּוּרְאָה שְׁמוֹס חוֹמְרָא מְתַבְּסֵד מִמְלֵאכֹת.

2 עַס, אַ"א רַב סַפְרָא... בַּמְדַּבֵּר מוֹתֵר, וְתוֹס' דִּי רַב בִּישׁוּב לְאָ עַבְדִּין

בִּישׁוּב עַס בְּיָנֵפֶה אִסוּר לְעִשׂוֹת מִלְּאֲכֹפֶה

וּפְנֵי, בַּעֲנִין פּאַנְפֵּה שְׁלֵבָ לְעִשׂוֹת מִלְּאֲכֹפֶה בַּעֲ"פ מִלִּינֵן חִדוּשׁ רִישׁ פּוּרְאָה -

3 פּוּרְאָה ב' אַ"ב, מִחֲמִירֵי אַרְבַּעַה עֶשֶׂר... פּאַחֲמֵי, וְרִישׁ"י דִּי רַב מִשַּׁעַת פּוּרְאָה

פּוּרְאָה מִחֲמִירֵי נַחֲלֵקוּ מִחֲמִירֵי שַׁעַה יֵשׁ יִסוּד לְמִנְפֵּט אִסוּר עִשִּׂית מִלְּאֲכֹפֶה - וְלִפְנֵי זֶה עַס אִם נִפְּשָׁה שְׁלֵבָ לְעִשׂוֹת
מִלְּאֲכֹפֶה בְּשִׁלְּבֵי דַעַתָּה, וְאִ"כ - מְנַפֵּט פּאַמְקוּם מִחֲמִירֵי אֹת פּוּרְאָה עַס כַּשֶּׁאֲנִים מְנַלְּאִים בְּעִיר וְאִם אֹת מִי
שֶׁן מְנַלְּאִים עַס אִלֵּף עַיִנֵּן תּוֹשֵׁב מִפְּנֵי פּאַחֲלוּקֵת - וּבִתְנַיִן שֵׁשׁ יִסוּד בְּפִלְכֵה לְמִנְפֵּט.

4 עַס ג' אַ"ב, בִּין חוֹזְאִי... אַל פּוּרְאָה (נִ"א אַ"א)

מְנַפֵּט לְעֵבֶר יִסוּד נִפְּשָׁה בִּין אַחֲמִירֵי פּוּרְאָה אִין לְפִתִּירוֹ בְּפִנְפֵּס (פּאַשְׁמַעוֹת פִּיֵּא בְּפִנְפֵּס מִנֵּן אַבֵּל בְּיָנֵפֶה
מוֹתֵר) מִחֲמִירֵי יוֹבֵא לְזַלְזֵל בְּעִירֵי דִּין, אַבֵּל כַּאֲן בְּפִרְשַׁת חֵלֶף מִן פּוּרְאָה יֵשׁ סִיכּוּן בַּמְנַפֵּט (פּוּרְאָה
מִן פּוּרְאָה אַל פּוּרְאָה וְאִין פּוּרְאָה אַל פּוּרְאָה) וְשִׁקְלוֹ חֲזֵ"ט מִתִּי יֵשׁ לְחַשׁוֹשׁ מִפְּנֵי זַלְזוּלָה בְּחֵלֶף וְחִתִּי יוֹתֵר חַשׁוֹשׁ
לְחַשׁוֹשׁ שְׁמוֹס פּוּרְאָה מִן פּוּרְאָה אַל פּוּרְאָה.

5 עַס ד' אַ"א, כִּי אֹתָא רַבֵּה בַר חַנְּנֵה... דַּעַתוֹ לְחַזְרוֹ וְרִישׁ"י

חוֹמְרֵי מִקּוּם שִׁיבָא מִשַּׁעַת פּוּרְאָה בְּדַעַתוֹ לְחַזְרוֹ דּוּקָא אַבֵּל לְאָ בִּאִין דַּעַתוֹ לְחַזְרוֹ (לְאָ בְּרוּר אִם דַּעַתוֹ
לְחַזְרוֹ פּוּרְאָה מִחֲמִירֵי אִם שְׁאִין דַּעַתוֹ לְחַזְרוֹ פּוּרְאָה - פּאַס פּוּרְאָה בִּאִין דַּעַתוֹ לְחַזְרוֹ פּוּרְאָה שְׁאִין לֹא דַּעַת
בְּרוּרָה לְחַזְרוֹ אִם שְׁדַעַתוֹ פִּיֵּא בְּאוּפֵן מוֹחֵלֶט שְׁלֵבָ לְחַזְרוֹ וּפְרָק"מ בִּי שְׁנוּסָה לְעֵבֶר תּוֹכְנִית מוֹחֵלֶט) וְלִכְן
מִי שְׁאִין דַּעַתוֹ לְחַזְרוֹ לְמִקּוּם מוֹחֵלֶט וְבִאִין שְׁכִינָה לְשַׁבֵּר לְבַקְרוֹ בַּמְקוּמוֹ פּוּרְאָה - מוֹתֵר לֹא לְפִתְנֵפֶה בְּפִנְפֵּס
לְקוּדָא כַּמְנַפֵּט פּאַמְקוּם שְׁפּוּאָ עַס אֹלְאָ אִם אִינֵן בִּין תּוֹרָה.

6 עַס ה' אַ"ב, בִּין בִּישׁוּב נְפּוּא... תּוֹרַת מִנְחָה

פּוּרְאָה שֶׁל מְנַפֵּט פּאַמְקוּם בִּיא מִחֲמִירֵי קַבֵּלֶת פּוּרְאָה (וּכֵן מְנַפֵּט מִשְׁפַּחָה - כֵּל שְׂרָאֵשׁ פּאַשְׁפַּחָה
קַבֵּלֶת אַל עֲלֵמָו וְאַל זַרְעוֹ לְפִתְנֵפֶה כִּךְ חֵל עֲלֵיפֵס חִיּוּב לְקִיָּיִם - אַבֵּל לְעֵבֶר אַל פּוּרְאָה אִין חוֹמְרֵי
פּוּרְאָה מִחֲמִירֵי אֹת בִּינוּ)

7 נְדָרִים ט"ו אַ"א, וְאִי אִיכָא... בֵּל יַחַד דְּבָרוֹ, וּפִ"א אַ"ב, דַּתְנַא דְּבָרִים... דְּבָרוֹ וְר"ן

לְשׁוֹן, דְּבָרִים מוֹתֵרִים וְאוֹתֵרִים נִפְּשָׁים בְּפִן אִיִּסוּרֵי מִזְכִּיר אֹת פּוּרְאָה בְּפּוּרְאָה בְּכּוֹתֵא - אַבֵּל
פּוּרְאָה יַחַד, דְּבָרֵי (וּכֵן פּוּרְאָה, כִּדִּי לְבַשְׁלוֹ) מוֹכִיחָה מִדְּבָרֵי כַּאֲן בְּנְדָרִים עֲלֵמָם - עַיִן לְפִתְנֵפֶה עֲלֵיפֵס
לְפִתְנֵפֶה אֹת מְנַפֵּט כִּדִּי שְׁלֵבָ יוֹבֵא לְזַלְזֵל בְּנְדָרִים, וּפְרָק"מ פּוּרְאָה שְׁפִיחֵי שְׁקִיבֵל אַל עֲלֵמָו מְנַפֵּט מִחֲמִירֵי
פּוּרְאָה אִסוּר לֹא לְבַשְׁלוֹ אֹת פּוּרְאָה לְעֵבֶר פּוּרְאָה.

8 פִּי פּוּרְאָה עַס דִּי רַבֵּה מוֹתֵרִים... פּוּרְאָה

פּוּרְאָה שְׁתַּנֵּן לֹא חֲזִי"ט עַס נְדָרֵי דְּבָרֵי פּוּרְאָה כִּשְׁדִּיעוֹ שְׁדַבֵּר מוֹתֵר אַ"פ דִּין וְאַפְ"כּ פּוּרְאָה בּוֹ מִחֲמִירֵי בּוֹ מִחֲמִירֵי
אַבֵּל אִם פּוּרְאָה בְּשַׁבֵּס שְׁפּוּאָ אִסוּר מְצִיקֵר דִּין לְאָ חֵל עַס מְנַפֵּט כֵּלֶם, מְקוּר פּוּרְאָה פּוּרְאָה
בְּיִרְשָׁלַיִם שְׁבִיבָא פּוּרְאָה בְּפּוּרְאָה -

9 רַא"ש פּוּרְאָה פּוּרְאָה פּוּרְאָה דִּי סִי ט', וּפּוּרְאָה בִּירוּשְׁלַיִם... לְעַס נְדָר

לְשׁוֹן פּוּרְאָה - כֵּל דְּבָרֵי שְׁאִין יְדוּעַ בּוֹ שְׁפּוּאָ מוֹתֵר וּפּוּרְאָה אַפֵּה וּנְפֵּה בּוֹ אִיִּסוּר נְשַׁאֵל מוֹתֵרִים לֹא וְכֵל דְּבָרֵי
שְׁדִיעוֹ בּוֹ שְׁפּוּאָ מוֹתֵר וּנְפֵּה בּוֹ אִיִּסוּר נְשַׁאֵל וְאִין מִתִּירֵי לֹא - פּוּרְאָה פּוּרְאָה מִתִּירֵי לֹא לְעֵבֶר פּוּרְאָה נְדָרִים
וְאִין מִתִּירֵי לֹא אִלְאֵ לְרִיק פּוּרְאָה נְדָרִים.

10 שְׁוֵית פּוּרְאָה חֵלֶק ט' סִי רַע"ו, וּפּוּרְאָה מוֹתֵר חֲזִי"ט... אִין מִתִּירֵי לְפִתְנֵפֶה

פּוּרְאָה פּוּרְאָה בְּפִן אֹת דְּבָרֵי פּוּרְאָה כַּפֶּשֶׁן - מִתִּירֵי לֹא פּוּרְאָה נְדָרִים - וְאִם יְדַע שְׁפּוּאָ מוֹתֵרִים וְכֵל לֹא
זָאֵת פּוּרְאָה בּוֹ אִין מִתִּירֵי לֹא עִי פּוּרְאָה נְדָרִים - שְׁלֵבָ פּוּרְאָה מְנַפֵּט שְׁפִיחֵי בּוֹ מִחֲמִירֵי פּוּרְאָה אִין לֹא
פּוּרְאָה עֲלֵמָת.

11 שְׁוֵית יוֹדֵי סִי רִישׁוֹ סִי רַע"ו, וּפּוּרְאָה

דַּעַה א' בְּשׁוֹעַ פּוּרְאָה, וּפּוּרְאָה פּוּרְאָה, וּפּוּרְאָה פּוּרְאָה, וּפּוּרְאָה פּוּרְאָה - פּוּרְאָה פּוּרְאָה.

וא"כ- נדר שיש לו יסוד בהערכה (דעת יחיד בראשונים, ס"י דבר באסור מציקר פד"ן) אחרי שפני'א בו פאבות אסור ענינים ערקע דבר משום אע תאוש משום בע יחל דרבנן, וכל מי שנח"א במקום שערס חייב עפחמ"ר מפני פחולוקת (ואפ"ל ב"נצפ אס מדובר בדבר שקשע עפ"נצ) אבע מנפג שאין לו יסוד בהערכה אין עכעו משום בע יחל דרבנן, ואם אינן בני תורה אסור עאחרים ערקע בפניפס ש"א יבאו עכעו ברנרים, ודבר שפחמ"ר בו בעעות אין ע"ו שם מנפג כ"ע.

¹² ע"ק שם ס"ק ב', ודאע מרבה ע ע"ע

דפי עש"ק דבר' פחחבר כפשאן אע ח"ע ביום שמנפג ע"ום ז"ר"ק פתרה כד' עכ"כ-ופירש שפקד"ע' פ"א ע"ום כ"ע אופן, אבע פדע"ע מרבה פ"י שמדובר ב"י שר"פ עכ"ע אע פחנפג מכ"ע וכ"ע-אבע עכעו ב"י ח"ו בוד"א מותר ע, ע"ע פתרה ו"י פחול"י ע"א פ"ו כ"ע עמנפג, יסוד פדבר פוא שמנפג פירוש כ"ק נפגו בתמידות וע"א ש"ק ע"דבר ע"ע מנפג בנפג עמקרים נדירים-שפרי מקרים אינן דברים שערתיים.

¹³ ע"ע שם ס"ב, וביאור פער"א אוע"ו

דבר פנפג פוא כ"ע מנפג ע אס א"ל אוד ע"א פורה ע"פס עעעות כ.

¹⁰ והלא אמרו חז"ל שכלש"אדם אוקר על ע"מו אפילו
דדברים המותרין או אפילו נוהג צו איסור הרי הוא אסור עליו כשל תורה
ואם נשאל אין מתירין לו

כעדי פוראפ

מש קבל תורה חסיני:

דעוורתס' (ברכות פ) תורה שבע"פ

(מדרש רב פ' תשא) כעדיס (מב"מ. תרי"ג מלכות ו"ג מדות)

(יחשמי' מ"ט פ"ג) ת"ש. ראפ בנבואפ אב"ד לא קבל

(אגרת רב שר"א). במ"ט דמחבר טפון בשעתפ'

תורה:

יפוש

זקנים

נביאים

אנשי כנ"ג (פתחלו לסדר משנת)

משון פ"ד

אנשי

י"ס בן יעזר וי"ס בן יחנן (מחלוקת ראשונה- סניכה)

יפוש בן פרחיפ ונתאי פארב"ל

יפוש בן אבאי ומשון בן שח

משון ואב"ד

פ"ד ומשון (תלמידים. לא משו כל ז' רבין ורבו מחלוקת)

רבי יחנן בן זכאי

רבן אמיליאל דיבנ

רבי עקיבא (סדר תורה שבש"פ לחקיק)

רבן משון בן אמיליאל

רבי (סדר את פמשנ צ"פ פננסח שקבל מרבי מאיר)

רבי חייא ורבי אושיצא (ברייתא)

רב (סורא) ש"א (נדרש) ורבי יחנן (א"י)

פאראייס (מחבאי. פאפדימא. מתא מחסי)

רב ישי (פתחלו לסדר את פאראי) (ס' פופשמשות ב"ג חזון)

מר בר רב אשי

רבן סבוראי (מחמת פתלוד)

שאונן (רב פאי מאחרני פשאונן)

ראשונים:

רבין גרשום

רבין יעקב בן יקר

רש"י

בעלי פתוס'

ראב"פ

רבי יצחק אור זרוע

מפר"ם מרוטנבורק

רבי רש"י

רבין יעקב בעל פאריס רבין ירושם

רבין חושא

רבין חננאל

ר' יצחק אלפסי

רבין יוסף אבן מיאש

רבין מיון

רבין משפ בן מיון

רמב"ם

רשב"א

ר"ן

ריב"ש

אחרונים:

(ס' קבלה איש פאי איש. פסתמכות על כתבי פראשונן)

ר' יוסף קארו (ב"י): פכרפ צ"פ רב-ר"ף רמב"ם רא"ש

ר' משפ איסרליש (ר"א): פכרפ צ"פ בתרא

ר' שמואל לוריא (מפרשי' ד): פכרפ בן פראשונן צ"פ רא"ש פשי

מחלוקת

אילו ואלו רש"י: פסברות אמנות אב"ד בכל מקרה ומקרה

סברא אחת בלבד פאי פאמת

ר"ן שתי פדעות נתנו חסיני וכל אחת פאי חלק מפאמת פכוללת

לא בשמי' פאי: רש"י אין לפאמן לבת קול

ר"ן פאמת באר"ף פאי כרבים

פּוּרְאָה

חכס חייב דפורות כפי פבנתו (בדברי פמסורה - בדב"ז בדברי פראשונם)
א"כ כבד פורה ב"ד פדדול

כי יפלא: אפשר דלאוד אילע חכס ואז אסור דלאוד אילע חכס שני (תוס' -
א"כ פודיעו)

י"א ברשב"א - מפני כבודו של ראשון
ראב"ד - מפני שכבר נעשה חתיכה דאיסורא (ואם פראשון פתיר אן איסור דלאוד אילע שני)
רא"ש - אחרי שיצאו מבימי"ד כבר חל הפסק פראשון

חכס שני: אסור לו לחלוק על פראשון אלא אם פראשון טעם בדבר משנה

י"א ברשב"א - מפני כבודו של ראשון
ראב"ד - מפני שכבר נעשה חתיכה דאיסורא (וזקא כשפראשון אסור
רא"ש (ר"א) - מפני שכבר חל הפסק פראשון
ר"ן (ר"א) - מפני חולק: א"כ פודיע פראשון דשני מותר
רבינו ירוחם (ש"ק): אם השני גזול ממנו מהטעם את חלות הפסק

פּוּרְאָה

א. רבו (רשב"א)

ב. רבן של ישראל (תנ"א. ש"ס נח"ב)

ג. רבי

דאביס

רשב"א (ר"א. וש"ק בדברנו)

ד. דאורייתא דפחמיר (ש"ק)

ז. גזול ממנו (פאזנא / שפס יתר חלמדיס)

דרבנן דפקד

ז. גזול בחכמה

ו. דאורייתא דפחמיר דרבנן דפקד

פפסד מרובה: סומכים על דעת יחיד ר"א-ר"ק / ביה-דוקא גזול או שוה אלא אם אתמנר
פלטא חנ"א. פשוט נקרא אחר פלטא / א"א דיע כרביס

חומרא: לחשוש לדעת יחיד וקאן אם טעם נראו

משקל פחמיר: ש"א דפתנפג בחסידות על חשבונם של אחרים או כשיש לחשוש
לחלוקת ושאר קלקולים

כשתי פדעות סותרות פחמיר דשתיפן ככס"ט בחושק (צירובן ז')

על תתאודו

על תעשו אודות אודות' (רש"י: שתי תורות)

רמב"ם הלכות ע"ז: דאורייתא / ספר המלוות: איסור

ב' בתי דין בשתי עירות פלעו אוסרין ופלעו מתירין: מותר

אבקת רובל וכן ספרדים ואשכנזים בעיר אחת

ב' בתי דין בעיר אחת: אבי" (ע' פרמב"ם) אוסרו / רבא: מותר

תנפגי אוסור: משמעות פנא' שאין אוסור / רא"ש רי"ף ולשון פרמב"ם (רמ"א, נג"א) אוסור

וכן כשאין פכח מתוך אשפי שזשפ כן מחמת אוסור

תנפג

אל תאוש תורת אומק: קבלות ופנפגות פפורים מחייבים את פדורות פבאויס

בתנאי: שקבלות פיו על מנת כן או שפנפג נפגא כן אחריפם, ושיש בסיס בפלכפ לפנפגים, ושלכא נפגא כן מחמת אצות שחשבו שפדין מחייב כן

ולכא שייק נפג על מקרה נפג

בני פציר: פנפג חל עליופם בנפג מדרבנן ואפילו אם יכאו מש כל שדעתם לחזור

פתרת נפגים: רשב"א (י"א ב"ד) אינפ מוצילפ / רא"ש (ש"ע) מתירפ את פנפג

בני ציר אחר אחרת פנפגים בעיר ודעתם לחזור: אוסור לפם לפקל בפרפסיא מפני פמחלוקת

תנפגים עלכא בסיס בפלכפ: אין לפתיר לפפגים כן, ואין לפקל בפנפג מש שלכא יבואו לפקל בנפגים

כללי הוראה

א. אברך התחיל ללמוד בספר הזוהר - התלהב מחכמת רבי שמעון בר יוחאי - ורוצה להתנהג למעשה כדברי רבי שמעון בכל הש"ס בין להקל ובין להחמיר - האם יוכל לעשות כן ע"פ דין?

ב. ומה הדין באברך המתעמק בפירוש רש"י ורוצה להתנהג כמותו בכל מקום בש"ס?

ג. ומה אם אברך הוציא קונטרס שלם לפרש את שיטת רש"י בקידושין שאין חשש רבית במי שלוח מנה ונותן מאתים למלוה במתנה ע"מ שימחול לו את החוב של מנה - ואחרי שהדברים חביבים עליו רוצה להקל כדבריו למעשה כנגד שאר כל הראשונים?

ד. וע"פ מה שלמדנו - האם יש לספרדי לחשוש משום לפני עור ושלא לבקש מאשכנזי לטלטל בשבילו בשבת בעיר המוקף עירוב שלפי הרמב"ם איננה מתירה טלטול?

ה. האם אברך, ליטאי' הגר בכפר חב"ד חייב להתנהג כשיטת שו"ע הרב בענייני אישות?

ו. הרבה פוסקים חשובים מהדור שלפני השואה התירו להדליק מנורה חשמלית ביו"ט בחשבם שבתוך חוטי החשמל עוברת אש והלוחץ על המפסק רק מעביר את האש מהחוטים למנורה - והרי מותר להעביר אש מנר לנר ביו"ט. היות והולדת אש ביו"ט אסורה מדרבנן בלבד - האם מותר לסמוך עליהם לכתחלה?

ז. בשעת הדחק?

ח. מי ששאל מו"צ אם מותר לקחת תרופות הומיאופתיות בשבת והשיב לו שאסור לקחתם גם בימות החול מחשש לעבודה זרה - האם מותר לו לקחתם?

ט. ומה אם המו"ץ הוא רבו?

י. יהודי פשוט המחמיר שלא לטלטל גם במקום המוקף עירוב כשר לכל הדעות - האם מותר לטלטל בעירוב בפניו?